

~~690~~

OK

63

8124

~~690e79~~

OL63-8124

Bibliotheek Universiteit van Amsterdam

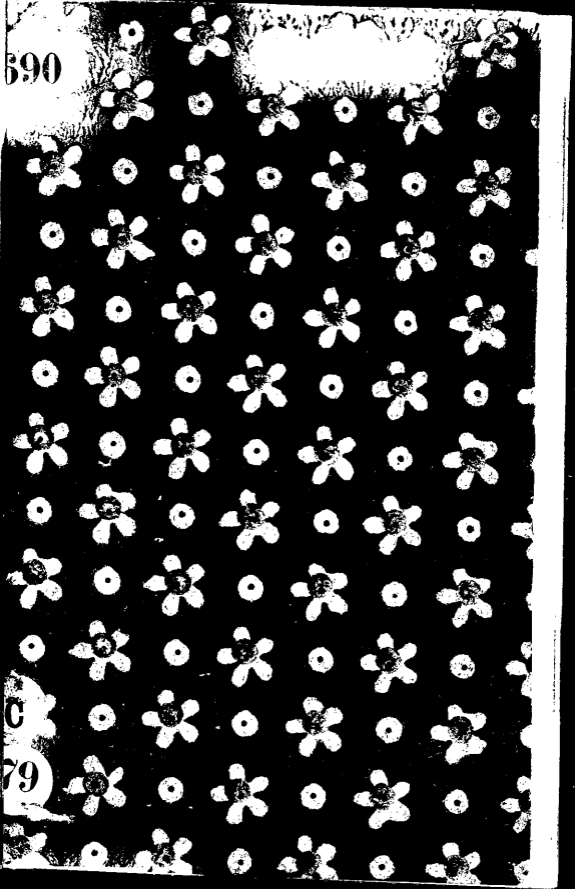

01 3261 5709

690

C

79

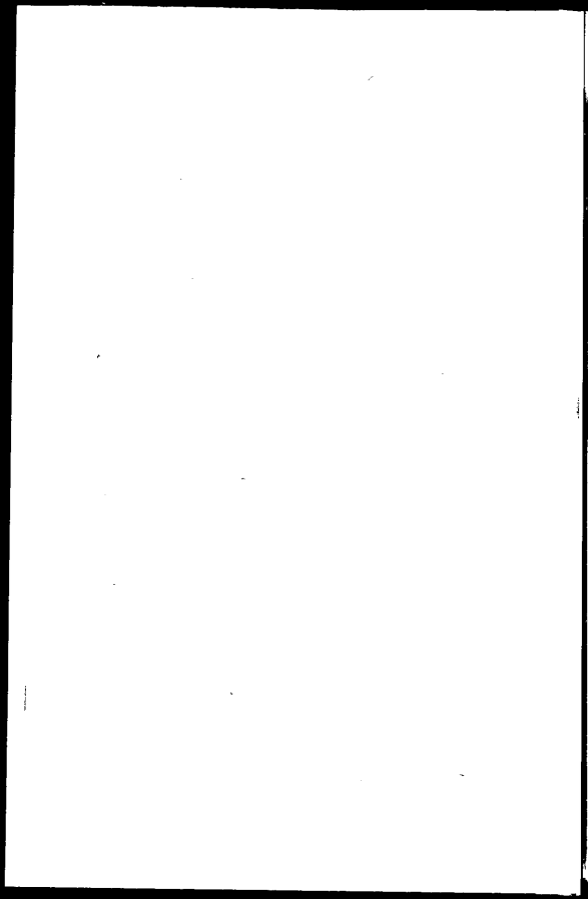

7
071

W I E I S Z Y?

O F H E T

ONBEKENDE MEISJE.

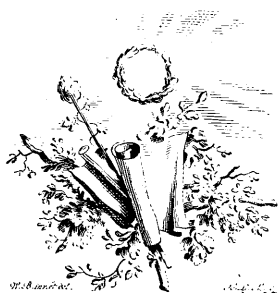
W I E I S Z Y?

O F H E T

ONBEKENDE MEISJE;

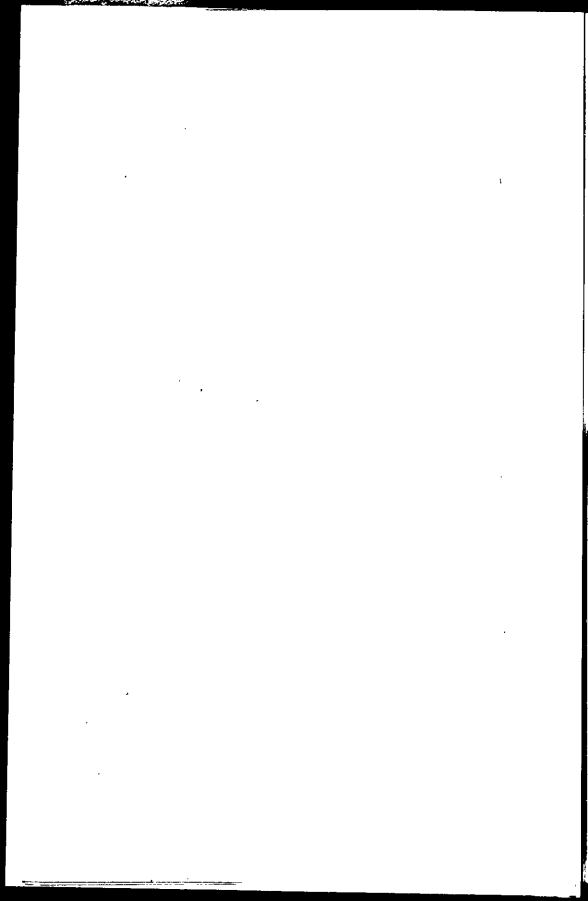
B L T S P E L.

HET HOOGDUITSCH VAN DEN HEER
SCHRÖDER GEVOLGD.

Te A M S T E R D A M, by
PIETER JOHANNES UYLENBROEK.

M D C C X C I I I.

Onder de menigvuldige tooneelftukken, die, meerendeels uit het Hoogduitsch overgezet, en ook meerendeels elendig verminkt, dagelyks in ons vaderland uitkomen, verdient dit stuk zekeryk gelezen, overdacht, en gespeeld te worden. Het geval is gewigtig, en leert ons dat voorbeelden en heerschende zeden geen ondeugd rechtvaardigen, en dat men het zoet der liefde vruchteloos in het verleiden der onschuld zoekt. De karakters zyn onderscheiden, naturelyk, krachtig, en, ten einde toe, wél ondersteund. Inzonderheid zyn 'er eenige uitmuntend belangryke tooneelen in, met wier gelukkige uitvoering de speler vele eere kan behalen: en één schoon tooneel, zegt Voltaire, weegt honderd zwakke kunstplaatsen op. De vertaler vertrouwt het oorsprongklyke niet te kort gedaan te hebben, en hoopt dus dat zyne landgenooten met genoeg dezen zynen letterarbeid zullen ontfangen.

PERSONAADJEN.

DE BARON VAN HOOGWOUD.

CAROLINA, }
WILLEM, } *zyne kinderen.*

WALBURG, *kolonel.*

KAPITEIN WALBURG, *zyn neef.*

CHARLOTTE.

LAAGHART.

VAN WILBERGEN.

FRANS, *knecht van den baron.*

*Het tooneel verbeeld een aangenaam en dichtbelommerd
bosch, op het buitengoed van HOOGWOUD.*

W I E I S Z Y?

O F H E T

ONBEKENDE MEISJE;

B L T S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

WILLEM, DE KAPITEIN.

WILLEM.

Op myne eer, kapitein! gy verstaat even zo weinig het vryen als ik het vechten. Zich te verbeelden dat een jong, schoon en bekoorlijk meisje, die, let wel! myne zuster is, met zuchten en klagen in het net is te krygen; dat is belagchelyk. Eene levendige en vrolyke meid verovert men door geen kibbelaryen. Ik zeg het u noch eens, myne zuster is een meisje.

DE KAPITEIN.

En wel het eenigste meisje op de aarde, dat myn geluk kan volmaken.

8 HET ONBEKENDE MEISJE,

WILLEM.

En wel het eenigste meisje op de aarde, dat zich allerminst voor u schikt. Geen Aprildag is zo veranderlyk als zy. Zy is zonderling in haar' smaak, zonderling in hare gewaarwordingen. Vrees, bescheidenheid, en eene zedige schaamte, bestempelt zy met den naam van domheid en gebrek aan fatzoenelyke opvoeding. By eene vrolyke vertelling zucht ze; by eene ernstige lageht ze; zegt neen, als het ja behoort te zyn, en ja, als men hoopt dat ze neen zal zeggen.

DE KAPITEIN.

Warelyk, eene voortreffelyke schets, maar niet zeer opgesmukt.

WILLEM.

Dit was de afbeelding van het meisje; nu komt de uwe. Eene tuschenfoort van lichtgelovigheid en argwaan; die gelooft als hy twyfelt, en twyfelt als hy geloven moet; die opvliegt, zonder oorzaak, en te vreden is, zonder overtuigd te zyn; een groot kind, dat op een' dwaalweg is, altyd jammert, klaagt, en schreit, en, met dat all', nimmer zyn oogmerk bereikt.

DE KAPITEIN.

Gy pryst my ook al te veel.

WILLEM.

Verbeter u, vriend! Wat drommel! de liefste, die anderszins het vreesachtigste dier moed geeft, bewerkt by u juist het tegendeel? Vrouwen zyn inderdaad
goei.

goeijelyke , schoone fchepfeltjes , maar niets minder dan volmaakt. De eerste wensch van ieder meisje is : regeren en kwaad berokkenen. Prys een meisje , en zy veracht u ; betoon haar onverfchalligheid , en zy is opmerkzaam ; bejegen haar met onderwerping , en zy word uwe tirannes ; doe haar bemerken dat zy lelyk of onnoozel is , oogenblikkelyk zal zy in drift ontbranden om u te bekoren , en alles aanwenden om u aan haren zegewagen te ketenen.

DE KAPITEIN.

Toegevendheid en onderwerping vallen dus geheel buiten uw plan ?

WILLEM.

Wel zeker. In hare plaats stel ik onbeschaamdheid en tegenpraak. Deze beide eigenschappen , ter rechter tyd in het werk gesteld , voeren in één uur meer uit , dan de grootste bescheidenheid in jaren zal doen.

DE KAPITEIN.

't Kan zyn , Willem ! dat 'er eenstemmigheid in uwe woeste muzyk is ; maar , ik heb zo lang op den ouden toon gezongen , dat ik my met eenen nieuwen niet kan vereenigen.

WILLEM.

Nu , droefgeestige , opgesloten nachtegaal ! zing den ouden toon. Ik sta ongevangen op de kooi en zal uwen zang bezielen.

10 HET ONBEKENDE MEISJE,

DE KAPITEIN.

Denkt gy dat uwe zuster geen verstand heeft?

WILLEM.

Neen, dat denk ik niet.

DE KAPITEIN.

Hoe zal ik dan haar gedrag te mywaart met hare vernedering tot een infekt, als Laaghart, famenknoopen? Is zulk een onbeschaamde, gemeene jonge haar' omgang waardig?

WILLEM.

Dit is juist een bewys dat zy verstand heeft. Een meisje werkt altyd met oogmerk. Als zy met een' zotskap verkeert, dan is het zeker om een' ander' te nekken.

DE KAPITEIN.

Zeer verplicht.

WILLEM.

Bovendien heeft een zotskap verdiensten. Hy maakt meer grimatsen dan haar aap; babbelt meer dan haar papegaai; vleit meer dan haar schoothondje; liegt meer dan hare kamenier; en heeft meer vernuft en vrolykheid dan haar kapitein.

DE KAPITEIN.

Laat ons hiervan zwygen, om van u te spreken. Hoe staat het met Charlotte?

WILLEM.

Recht zo: nu is het myne beurt om zedenlessen te hooren. Doch, ik had liever dat gy my helpt.

DE KAPITEIN.

Zyn 'er zwaarigheden?

WILLEM.

Bergen van zwaarigheden! Wy zullen ze zeker niet kunnen flechten; maar ik zal ze beklimmen; daar staat myn moed my borg voor.

DE KAPITEIN.

Charlotte is maar een meisje, Willem!

WILLEM.

Naar den uiterlyken schyn. Maar wanneer men haar ter degen beschouwt, zo heeft zy, behalve hare styfhoofdigheid, niets van hare kunne. Ze is schoon, zonder dat zy 't weet; geestig, zonder dat zy 't wil zyn; levendig, zonder zotterny; edel, zonder hoogmoed; teder, zonder zwakheid; zy bezit...

DE KAPITEIN.

Duizend deugden, die gy wilt bederven. Loop, gy zyt een duivel.

WILLEM.

En gy een uitmuntende vertrooster!

DE KAPITEIN.

Als zy, gelyk gy verzekert, van edelen huize is, waarom wilt gy de deugden, welken gy uwe meesteresfe wilt ontrooven, in uwe huisvrouw niet eerbiedigen? Kom, gy moet in het huwelyk treden, Willem!

WILLEM.

En my overmorgen aan haren kousfenband op-
knoo-

12 HET ONBEKENDE MEISJE,

knoopen, om hare verdiensten met den weduwenstand sreefend te beloonen? Neen, vriend! eer ik zo verre kom, moet ik ten minste een half dozyn malen de Pamela lezen. Maar, vriendelyke raadgever! hoe zou ik het stellen, indien zy niet van geboorte, en als eene verlatene, weggestootene, hare goede opvoeding alleen aan het geval verschuldigd ware?

DE KAPITEIN.

In dat geval veradelt hare ziel zelve hare onbekende geboorte. Gy zult het genoeg finaken haar tot een' rang te verheffen, dien zy tot eer zal verstreken. Gy behoeft uw vermogen niet te vermeerderen. Offer dus uwen ydelen hoogmoed aan het noodwendig geluk op.

WILLEM, *schimpend*.

Wel, gy denkt zeer verheven, en dus zoude ik in allen geval moeten trouwen; niet waar?

DE KAPITEIN.

Als het een deugdzaam meisje is, ongetwyfeld! Is uw eerste bericht echter een bloot verdichtfel, zeg my dan voor de vuist, wie het me'sje eigentlyk is?

WILLEM.

Zy is eene zuster der bevalligheden; ze is uit den hemel gedaald, van de zephyrs opgewiegd, en van de godinnen gezoogd. Apropos, kapitein! my dunkt dat uw oom niet onverschillig tegen haar is. Hebt gy het niet opgemerkt?

DE KAPITEIN.

Myn oom is over die dingen heen, dat zweer ik u; 't kan zyn oogmerk zyn om aanslagen te verhinderen, maar hy stelt ze zelf niet in het werk; dat verzeker ik u.

WILLEM.

Daar komen onze oudjes. Laat ons hen uit den weg gaan.

DE KAPITEIN.

Ik heb uwe zuster noch niet gezien.

WILLEM.

Wel loop en zie haar, en kibbel en vertwyfel weder een beetje.

T W E E D E T O O N E E L.

HOOGWOUD, WALBURG.

HOOGWOUD.

Zo als ik zeg, heer kolonel! myn zoon is een hongerige gier. Zal ik hem toelaten het onnoozel duifje te verscheuren?

WALBURG.

Wees gerust, lieve vriend! De opwelling der jeugd, het vuur der hartstogten, de toegevendheid, die gy altyd voor hem over had, deze alfen verontschuldigen zyne gebreken. Zodra de reden over de zinnen zegeviert, dan denkt hy edelmoe- dig; bovendien sta ik u borg voor Charlotte. Zy
is

14 HET ONBEKENDE MEISJE,

is niet in staat om ongevoelig te zyn voor het geen zy u, ja zichzelfe verschuldigd is.

HOOGWOU D.

Hoor, waarde kolonel, ik ben tegen haar niet ingenomen. Zy is' een lief, goed, zagtaartig, en wélopgevoed meisje. Ik bemin de schoonheid, maar noch meer de deugd; als het echter op vrouwen aankomt, dan gebeurt het dikwyls, dat men de beste dingen te duur betaalt. Een weinig geld verfiert de schoonheid, en geeft de deugd middelen om haar vermogen te oefenen; maar dat is iets, waarover myn wilde jongen zich niet bekommert.

WALBURG.

Even zo min bekommert hy zich over 't huwelyk. Zyne zucht tot vryheid, en de oprechtheid van Charlotte moest u gerust stellen. Spreek onder tuschen met uw' zoon; doe een naauwkeurig onderzoek naar de familie en omstandigheden van zyn minderjarig meisje. Als zy, gelyk uw zoon verzekert, van geboorte is, en middelen heeft, dan behoeft men 'er geen geheim van te maken. Tracht hy de opheldering te ontwyken, dan moet gy de geheele vertelde historie als een verduchtfel houden, om zyn oogmerk te verbergen; en wees in dat geval op uwe hoede.

HOOGWOU D.

Dan gelooft gy dat 'er tuschen hen beiden noch niets is voorgevallen?

WALBURG.

Op myne eer, Charlotte is zo deugdzaam als beminneenswaardig. Echter moet ik u voor de vuist bekennen, dat de zaak my geheel onwaarfchynelyk voorkomt. Hoe toch kon een ftervende broeder een zo fchoon, wélopgevoed, ryk weeskind aan het opzigt van een' jongeling toevertrouwen? Hy was zyn vriend; dus wist hy, hoe de wildzang over de vrouwen denkt. Hy brengt haar midden in de nacht in uw huis; en, federt zy hier is, heeft zy noch gefchreven, noch iemand harer kennifen gefproken. Met zulk eene opvoeding, zonder magen, vrienden, of bekenden, als een ring, die van de algemeene keten losgerukt is, in de wyde wereld te zyn, dat is vreemd, zeer vreemd.

HOOGWOUD.

Dat is ook vreemd.

WALBURG.

Ik weet niet waarom ik zo veel aandeel aan dat lieve kind neem; gisteren echter kon ik my niet onthouden, haar gedeeltelyk mynen argwaan te openbaren. Ik beloofde, ja zwoer zelfs, haar geheim niemand te ontdekken, doch by ieder antwoord vermeerderde myne twyfeling; zy bloosde, zy weende; en echter wil ik 'er myn leven onder verpanden, dat het tranen der onfchuld waren.

HOOGWOUD.

Wy moeten volftrekt achter het geheim komen.

WAL.

16 HET ONBEKENDE MEISJE,

WALBURG.

Zekerlyk. Misschien hebben wy reeds veel te lang getoefd. Misschien wanhoopt reeds 'eene moeder over het verlies van haar kind, en smeekt, onder het wringen harer handen, den hemel om straffe over den schaker. De liefde kan ook een deugdzzaam meisje op eenen dwaalweg brengen.

HOOGWOUD.

Ja wel, ja wel! in myne jeugd ben ik ook een paar maal verdwaald, en... maar ik zie mynen zoon.

WALBURG.

Des te beter. Hoor hem uit, maar zonder daartoe voorbereid te schynen. Hoe sterker uw aandrang is, des te meer zal hy op zyne hoede zyn. Vaar wel!

HOOGWOUD.

De duivel hale dien wildeman! men verlangt naar jongens,... de meisjes zyn duizendmaal beter; want men weet in 't geheel niet hoe men de springers regeeren zal.

D E R D E T O O N E E L.

HOOGWOUD, WILLEM.

WILLEM, *zonder zyn' vader te zien.*

Liefde zweeft, op zephyrs vlerken,
Als een vlindertje, om en om.

Jong-

Jongling! laat u niet beperken
 Door de vrees voor d'ouderdom.
 Volg verheugd den dartlen vlinder;
 Stel daarin uw hoogften roem:
 Zweef en fladder hier en ginder:
 Zuig het zoet uit bloem by bloem!

HOOGWOU D.

Maakt gy vaerzen, Willem? denkt gy uwe in-
 komsten daardoor te vergrooten?

WILLEM.

Scherts niet, vader! 't zyn tegenwoordig flechte
 tyden. Als gy de goedheid niet hebt, om ze door
 eenige honderd dukaten te verbeteren, dan zoude
 ik wel gedrongen zyn uwen naam eene klad aan
 te wryven, en poëet te worden.

HOOGWOU D.

Dewyl gy juist van geld spreekt, Willem! zo zeg
 my, hoe denkt gy het kapitaal van uwe minderja-
 rige te besteden? in de bank van Amsteldam zal
 wel het veiligst zyn.

WILLEM, *verlegen.*

In de bank?

HOOGWOU D.

Ja, dat is myn gevoelen. Myn kasfier komt
 dezen namiddag hier; spreek 'er dien over.

WILLEM, *ter zyde.*

Dat kapitaal zou weinig opbrengen.

HOOGWOU D.

Gy geeft geen antwoord! Zyt gy stom?

18 HET ONBEKENDE MEISJE,

WILLEM, *meer verlegen.*

Maar, vader . zeker.. wat myne minderjarige betreft.. doch , niet genoegzaam... en, voor het overige, gelyk gy weet... Maar, zo het gefchieden kan... Uw kassier komt van daag noch hier?

HOOGWOUD.

Neem den tyd om my te antwoorden , Willem: gy drukt u zeer onduidelyk uit.

WILLEM.

Neen, vader : uw voorflag behaagt my ; 't is zeer goed bedacht... zeker... het voordeel van myn weeskind vereischt... maar, nochtans zoude men... het is 'eene aanziehelyke fom... Hebt gy Charlottes broeder gekend , vader ?

HOOGWOUD.

ô Neen !

WILLEM, *ter zyde.*

Ik ook niet.

Overluid.

Hoe! hebt gy dien niet gekend ? ach, het was een hupsche jonge, zo opgeruimd; zo spraakzaam ! hy zoude u menig vrolyk uur verschaft hebben. Heb ik u niet een zynér byschriften voorgelezen ? Jammer was het, dat hy zo verzot was op het spel, anders was hy het vermaak van alle gezelschappen. Hy kon ieder een' naarbootfen... Maar geen ekonomie... niet de minste ekonomie : hy gaf duizend dukaten met niet meer bekommring uit, dan cen' enkelen.

HOOGWOUD.

Gaarne wenschte ik den naam van dien voortreffelyken mynheer Spilpenning te weten.

WILLEM.

Hoe! weet gy dien noch niet? baron Lensen.

HOOGWOUD.

Lensen? sterven wil ik, indien ik hem ooit heb hooren noemen.

WILLEM.

Dat verwondert my zeer.

HOOGWOUD.

Waarin bestond zyn vermogen?

WILLEM.

In drie landgoederen, waarvan 'er twee niet veel te beduiden hebben.

HOOGWOUD.

Zo! Hoe heet het voornaamste?

WILLEM.

Het voornaamste? Ô Vader, de aankoop van dat goed was eene zyner grootste dwaasheden. Hy kocht het van den graaf... ik heb zyn' naam vergeten... voor een tonne gouds, en het is, op myn woord, nauweelyks de helft waardig. In het kort, door zyne verkwisting, door zyne dwaasheid, is zyne nalatenschap zo verstrooid, zo verward, dat ik 'er bezwarelyk kan uitkomen.

Ter zyde.

Verwenschte vragen!

20 HET ONBEKENDE MEISJE,

HOOGWOUD.

Noem my slechts eenigen zyner bloedverwanten en vrienden : misſchien ken ik ze dan.

WILLEM.

Zyne bloedverwanten? en vrienden? Ach, lieve vader, dat is ſlecht volk. Allen ſpannen zy tegen myne minderjarige ſamen. De eenige verſtandige daad, die haar broeder ooit heeft uitgevoerd, was, dat hy, ſtervende, my tot haren voogd aanſtelde, om haar aan het gezag dier elendigen te onttrekken. Myn beste Willem! zeide hy, terwyl hy my de hand drukte: ik bezweer u dat gy dit onſchuldig meisje van hare bloedverwanten moet verwyderen! Daarom wilde ik om al het goed der waereld niet dat iemand haar verblyf ontdekte.

HOOGWOUD.

Wees niet bevreesd: wy waren zeer zorgvuldig. Maar, de namen der landgoederen, en waar zy gelegen zyn, wilde ik gaarne weten.

WILLEM.

Hare landgoederen... zyn landgoederen... of niet... 't Verſcheelt my niet, al verzonken ze op dit oogenblik.

HOOGWOUD.

Ben je gek? Waarom?

WILLEM.

Zy zyn in handen van een' ſchelm.

HOOGWOUD.

Dus verpand. Waar woont die ſchelm?

WIL-

WILLEM.

Wierd het recht gehandhaafd, dan behoorde hy nergens schuilplaats te vinden. De schurk heeft een huwelykskontrakt gemaakt, benevens het geheele kapitaal van Charlotte tot rouwkoop, indien zy hem niet trouwt.

HOOGWOUD.

Maar, voor den drommel, hoe heet hy? of heeft hy geen naam?

WILLEM.

Noem hem zo gy wilt: de schandelykste naam is noch te goed voor hem. Maar, vind ik hem, dan zal hy weten, dat ik myne voogdy niet onwaardig bekleede.

HOOGWOUD.

Hoor, Willem, dit alles gelykt zo naar een verdichtfel, als een druppel water naar een' anderen.

WILLEM.

Hoe, vader?

HOOGWOUD.

't Is alles logen, bedrog, schurkery. Willem, als gy de dochter van een' eerlyk' man had vervoerd...

WILLEM.

Dan zou ik haar by u te huis hebben gebragt... onder uwe oogen, om in myne oogmerken en haar bezit niet gestoord te worden. Waarachtig, vader,

22 HET ONBEKENDE MEISJE,

als dat waar was, dan had gy uw geduld aan het opvoeden van een' zot besteed.

HOOGWOU D.

Deze cenige omstandigheid rechtvaardigt u... ten minste voor een gedeelte. Maar, pas op, Willem! ik zal uw geheim doorgronden, eer gy het meent, en dan... ik zeg niets meer. Ik vrees dat gy een groote guit zyt, Willem!

V I E R D E T O O N E E L.

WILLEM.

Hy is my op het spoor. Misschien heeft Charlotte my verraden? neen: zy zal haar woord niet breken. Maar, ik wil sterven, zo myne onbeheiden zuster my dit niet gebakken heeft. Ik zal hare list voorkomen. Laaghart moet my helpen; hy is een gek, en alle gekken beminnen het bedrog, en verheugen zich in wanorde.

V T F D E T O O N E E L.

WILLEM, CAROLINA.

CAROLINA.

Zo diep in gedachten, broeder? welk eene deugd is nu het voorwerp uwer bepeinzing?

WILLEM.

Het geduld. Een man, die uwe kunne aanhangt,

hangt, moet het geduld zeker leeren kennen, het zy dan door eene gade, door eene zuster, of door eene meesteresse.

CAROLINA.

't Is de noodzakelykfte aller deugden. Charlotte kan 'er u beter in onderrichten dan de grootfte onzer filosofen. Zy zal uw verftand overtuigen, zonder uwe ziel met hoop te voeden.

WILLEM.

Gy volgt een' anderen leertrant, zuster! Eerst geeft gy hoop, en dan volgen uwe lesfen over het geduld. Ik wou wel eens een' waarzegger vragen, waartoe de koketten gefchapen zyn.

CAROLINA,

Ben ik 'er eene?

WILLEM.

Daar beware u de hemel voor!

CAROLINA.

Nu, zonder by een' waarzegger te gaan, zal ik het u leeren. Even als nagmaakte vrucht om de snoeperige mosfchen te bedriegen, zo zyn de koketten gefchapen om de lusten van gekken en onbeschaamden gaande te maken en te beguigelen. Kan men nu wel ontkennen dat de natuur zelve haar gevormd heeft, ten einde zulk een redelyk en noodzakelyk doelwit te bereiken? Nu, zeg my eens, broeder, tot wat einde een losbol gefchapen is?

24 HET ONBEKENDE MEISJE,

WILLEM.

Ben ik 'er een?

CAROLINA.

Daar beware u de hemel voor!

WILLEM.

Wat verstaat gy door een' losbol?

CAROLINA.

Daarover is ons geheele huisgezin het reeds eens: een' mensch, die alle meisjes naloopt, zonder zich, redelyk, aan een te verbinden.

WILLEM.

Goed, dan moet ik u zeggen, dat, zo een kokette in de zedelyke waereld noodzakelyk is, dan is het een losbol ook. Gelyk het eene dier het andere verslind, zo is een losbol ten verderve der koketten gefchapen. Op zyn aanblik verliest zy hare vermogens en valt in zyne armen; even gelyk een betooverde vogel in de kaken eener slang.

CAROLINA.

Is 't waar? welk een geluk voor my zulk een' broeder te hebben!

WILLEM.

Dank den hemel daarvoor op uwe bloote knieën, anders waart gy verloren. Wy zyn éénfootige wezens, Carolina. Ik ben een losbol, en gy zyt eene kokette. Maar weet gy waarin het geheele onderscheid tusfchen ons bestaat? Ik draag een' hoed, en gy draagt een kapsel; voor 't overige zyn wy welkomen gelyk.

CAROLINA.

Bewys my dat eens.

WILLEM.

Het vergenoegen is ons gemeenschappelyk oogmerk. Maar de vrouwen zyn bang dat zy gelasterd zullen worden; de vrees onderdrukt hare begeerten; zy zyn gedwongen, zich met het vruchteloos tydverdryf te vermaken van eenen eerlyken man in eenen domkop te herscheppen; terwyl zich de losbol bevllytigt uit een dom vreesachtig meisje een luchtig, vernuftig en vrolyk wyf te vormen. Vaar wel! ik ga naar Charlotte.

CAROLINA.

't Is jammer, niet waar, dat zy ook geen kokette is?

WILLEM.

Waarachtig niet. Haar te veroveren zou my dan veel te gemakkelyk vallen, om my bestendig te maken.

CAROLINA.

Gy kent uwe waereld, broeder.

WILLEM.

Daar komt kapitein Walburg. Wy zullen onze roeping vo'gen, zusje! maak hem tot een' rechten domkop, en ik zal Charlotte wys maken. Wy zien elkander ras weder; dan zullen wy eens zien, wie 't meest gevorderd is.

CAROLINA.

Ik wed dat ik het van u zal winnen.

WILLEM.

Dat vrees ik ook.

Z E S D E T O O N E E L.

CAROLINA, DE KAPITEIN.

DE KAPITEIN.

Ben ik eindelyk zo gelukkig u alléén te ontmoeten?

CAROLINA.

Schielyk, heer kapitein, zeg my of gy een losbol zyt? ik wenschte het uit al myn hart.

DE KAPITEIN, *verbaasd*.

Dat is een karakter dat zeer we'nig hoog-
achting verdient... Maar, waartoe deze vraag,
freule?

CAROLINA.

Omdat myn koketschap my verveelt en myn
broeder my onderricht heeft dat een losbol my in
één oogenblik kan herscheppen.

DE KAPITEIN.

Ik wil alles worden wat u behaagt.

CAROLINA.

Stel eens dat gy een losbol waart, wat zoud gy
my zeggen?

DE KAPITEIN, *haar de hand kuschende*.

Niets, freule! maar...

CAROLINA.

Ik geloof dat gy niet wys zyt. Ik wil slechts weten, hoe gy my zoud toespreken.

DE KAPITEIN.

Ik zoude u duizendmaal herhalen : dat ik u aanbied ; dat ik alleen leve, alleen adembale, om u te beminnen ; dat myn eenigste geluk bestaat in te hopen dat gy myne liefde met wederliefde zult beloonen.

CAROLINA.

Dat gaat goed. Hoe verder?

DE KAPITEIN.

Dat uwe ketenen my aangenamer zyn, dan myne vryheid ; dat één oogöplag, één lagchje, myn geluk vermeerdert.

CAROLINA.

Bravo ! Noch verder.

DE KAPITEIN.

Laat af met sechertsen. Ô Myne lieve Carolina ! hoe is het mogelijk dat gy vermaak sehept om een hart te doen lyden, dat u zo oprecht bemint ?

CAROLINA.

Ha, ha ! nu word het gesprek recht sentimenteel.

DE KAPITEIN.

Indien gy myne hartsgefeldheid kende...

CAROLINA.

Hartsgefeldheid ! dat behoort, geloof ik, tot de ontledkunde. Nu, ga voort.

28 HET ONBEKENDE MEISJE,

DE KAPITEIN.

Die toon, freule, is u niet eigen. Zou wel...?

CAROLINA.

Argwaan? goed! het belang vermeerdert.

DE KAPITEIN, *verdrietig*.

Verdien ik zo behandeld te worden?

CAROLINA.

Toorn? noch belangryker.

DE KAPITEIN.

Ik heb u meer niet te zeggen, freule; mogelyk bezit een ander de gave...

CAROLINA.

Jaloezy? alle mogelyke trappen van gevoeligheid!
Voortreffelyk!

DE KAPITEIN.

Verdien ik dus fcherp bespot te worden?

CAROLINA.

Die gedachten kan men in vaerzen brengen. Ik laat myn leven voor de dichtkunst. Maakt gy goede vaerzen, mynheer Walburg?

DE KAPITEIN.

Het spel duurt te lang. Myn geduld is ten einde, freule.

CAROLINA.

Hoe, kapitein? hebt gy dan tot hier toe niet in ernst gesproken? Hemel! hoe gemaklyk valt het den mannen een onervaren, lichtgelovig meisje te bedriegen!

DE KAPITEIN.

Wilt gy my toestaan u eene ernstige vraag te doen?

CAROLINA.

Eene langwylige, wilt gy zeggen. Nu ja! ik ben heden morgen de toegevendheid zelve.

DE KAPITEIN.

Zal ik dan eeuwig uwe speelpop zyn? Heb ik geen genoegzame proeve van tederheid en onderwerping gegeven? Wilt gy noch den tyd niet bepalen om my den gelukkigsten der menschen, uw' gemaal, te maken?

CAROLINA.

Lieve hemel! wat zonderlinge vragen doen de mannen niet al! hoe kan ik van daag bepalen, wat ik over tien jaar zal denken?

DE KAPITEIN, *buiten zichzelf.*

Dit antwoord is my genoeg.

Z E V E N D E T O O N E E L.

CAROLINA, DE KAPITEIN, LAAGHART.

LAAGHART.

Uitmundenden goeden morgen, uitmundende freule! Goeden morgen, heer kapitein! By alle godheden der liefde! sints de gelukkige bewoners van Edens lusthof, bragt de natuur nimmer volmaakter paar te voorschyn.

30 HET ONBEKENDE MEISJE,

CAROLINA.

Gy komt juist van pas, mynheer Laaghart! Ik bid u, vermaak my wat, want ik sterf van verveling.

LAAGHART.

Gy spot.

DE KAPITEIN.

Nu?

LAAGHART.

Wat belicft u?

DE KAPITEIN.

Vermaak ons wat

LAAGHART.

Ik?

DE KAPITEIN.

Ja, voor den weêrgaê! Heeft de freule 'er u niet om verzocht?

LAAGHART.

Maar, wat denkt gy, mynheer! ben ik..?

DE KAPITEIN.

Ik zeg u, maak wat gekheid, of, zo waar ik leef, ik zal ernst maken. Hoe! zyt gy zo onbeleefd, daar de freule u bid? Ik heb reeds sints een uur hier voor gek gespec'ed, zonder dat zy my 'er om verzocht.

Carolina lagcht.

LAAGHART.

Zy lagcht; zy lagcht, kapitein. Gy heb uw oogmerk bereikt; zy lagcht hartelyk.

A G T-

A G T S T E T O O N E E L.

CAROLINA, DE KAPITEIN, LAAGHART,
WILLEM.

WILLEM.

Wat is hier te doen?

DE KAPITEIN.

Die onbeleefde vlegel weigert eene dame te gehoorzamen en grapjes te maken.

LAAGHART.

Gy komt recht ter snede, lieve baron!

WILLEM.

Gy zyt ontfteld, Laaghart! hebt gy den kapitein vertoord?

LAAGHART.

Gantsch niet, gantsch niet.

CAROLINA.

Maar, Laaghart, ik ben boos op u.

LAAGHART.

Gy, myne godesse? zekerlyk wegens myne onbestendigheid. Gy hebt recht; ik beken schuld. De zen winter heb ik ontzagehelyk veel onheil in de huishoudens bewerkt. Ik heb vaders bedrogen, mannen bedroefd, minnaars wanhopig gemaakt. Ik voorfpel zeer kwade gevolgen: moord, doodslag, en diergelyken. De storm brult, en perst de onweêrwolken samen; de donder loeit, en mag uitbars-

32 HET ONBEKENDE MEISJE,

barsten waar hy wille: ik sta zo vast als een eik in het woud.

CAROLINA.

Het is tyd dat gy een einde maakt aan alle die zotternyen. Ik zal u eene vrouw noemen, die uwe keuze dubbel waardig is. Hoor eens.

Zy zegt hem iets in stilte.

WILLEM.

Waar denk gy op, kapitein?

DE KAPITEIN.

Op myne dwaasheid, dat ik my aan een' zotskap geërgerd heb.

LAAGHART.

By alle liefdegodiinnen, dat gaat te verre! Eeuwig moge ik van alle gunstbewyzen der bevalligheden verstoken zyn, eeuwig alle aanspraak op de gunst der schoone kunne verliezen, indien zulk een stofvezeltje my eenige tederheid kan inboezemen.

WILLEM.

Nu, wie heeft zy u voorgelagen?

LAAGHART.

Het hatelykst schepsel der waereld: de langlyvige freule Van Naaldwyk. Ik weet wel dat dat vormeldier op my verliefd is. Zy dood my met minnebrieven, zoekt my op, vervolgt en martelt my met hare hersfenlooze teêrgevoeligheid. Zuchtende, zegt zy: Myn lieffte Laaghart, hoe gelukkig zoude ik wezen, my een' gantschen dag in uw aanschyn te kunnen verliezen! Dan scheurt zy hare gewel-

dig

dig groote oogen open , vat myne hand , en wil my niet loslaten. Ik ruk my van haar af, en sluip in eenen anderen hoek der stad , om hare vervolging te ontgaan.

CAROLINA, *ter zyde.*

Die onbeschaamde zot !

Overhuid.

Welk eene losheid ! welk eene aannemelykheid ! Niet waar , mynheer Walburg , men kan onmogelyk meer verstand hebben dan Laaghart.

DE KAPITEIN.

Ik ben by uitstek verwonderd over zyne bescheidenheid.

LAAGHART.

Loop ! bescheidenheid is nergens nut toe.

CAROLINA, *ter zyde.*

Hy is toch onverdragelyk.

Overhuid.

Wilt gy met my gaan , kapitein ?

KAPITEIN, *haar de hand reikende.*

Welk eene vraag !

LAAGHART.

Ik ga ook meê.

CAROLINA.

Neen ; neen.

WILLEM.

Blyf , Laaghart ; ik moet u spreken.

LAAGHART.

Ik ben wanhopig dat ik u niet mag volgen.

34 HET ONBEKENDE MEISJE,

DE KAPITEIN.

Als gy grapjes moet maken, zal ik u roepen.

N E G E N D E T O O N E E L.

WILLEM, LAAGHART.

WILLEM.

Ik heb uw' bystand noodig, Laaghart! Ik weet, gy zyt niet een van die gekken, die al te naauw gezet zyn.

LAAGHART.

Ach, myn lieve baron, gy miskent my zeer.

WILLEM.

Alle gekheid ter zyde, ik ken u wél. Gy zyt tamelyk van de hoogachting uwer medeburgeren uitgesloten. Maar ik mag u noch al wel zetten. Gy zyt arm. Gy hebt mischien dit oogenblik honderd dukaten noodig; zie, daar zyn ze.

LAAGHART.

Gy zyt zeer verplichtend, beste vriend! ik ben warelyk in groote verlegenheid.

Hy neemt de beurs aan.

Ik dank u. Nu spreek. Maar van geen tweegevecht: ik bemin myne medeburgeren en gehoorzaam 's lands wetten.

WILLEM.

In 't vechten zyt gy niet zeer bedreven, dat weet ik; maar in 't liegen?

L A A G -

LAAGHART.

Zonder weêrgaê. Daarin is myn man noch niet gevonden. Ik heb , niet vergeefs , zo lang met dames omgegaan.

WILLEM.

Hoor toe. Het schoone beminnyke meisje , wier voogd ik heet , heeft zo veel vermogen op myn hart gekregen , dat ik , zonder haar te bezitten , niet langer leven kan.

LAAGHART.

Ei!...

WILLEM.

Laat my uitspreken. Een zonderling geval voerde , vóór drie maanden , dat engelachtig meisje in myne armen. In één zelfde oogenblik gevoelden wy wederzydsch liefde. Daar ik , in de haast en verwarring , midden in de nacht , niet wist waar ik haar eene vryplaats konde bezorgen , gaf my de duivel in , haar naar dit verwenschte huis te voeren ; waar ik onophoudelyk van den ouden jaloerschen kolonel word bespied. Even zo zeer verveelt my de koele zedenkunde van onzen kapitein , de neuswyze nieuwsgierigheid van myne zuster , en de kwalyk aangewende zorg van myn' vader. Ik moet myn oogmerk laten varen , of met haar in den echt treden.

LAAGHART.

Eene bedroefde keuze , voorwaar ! Men zoek haar hier van daan te pakken.

WILLEM.

Dat is myn gevoelen ook ; maar, op wat wyze?

LAAGHART.

Zyt gy haar voogd niet ?

WILLEM.

Gantsch niet. Zy heeft my zekerlyk moeten beloven my zo te zullen noemen, en ik geloofde, onder dien titel, met haar naar welgevallen te kunnen handelen. Maar, de vriendschap, die myne zuster voor haar heeft, werpt alle myne aanslagen overhoop ; en, zonder bystand van een' eeryk' man, als gy, loopt Charlotte met my gevaar van in onschuld óm te komen.

LAAGHART.

Dat zou jammer zyn ! hm ! hm... Op myne eer, ik weet 'er wat op. Stel u gerust, wees vrolyk, en opgeruimd. Binnen één uur is hier alles in de war. Ik wil een vuurtje stookten, en, onder het uitbarsten der vlam aan alle zyden, u Charlotte overleveren.

WILLEM.

Hoe, allerlieffste Laaghart ?

LAAGHART.

Zorg niet. De myn is gegraven ; ras zal zy springen. Zyt gy uw woord voor van mid-dag kwyt ?

WILLEM.

Neen.

LAAGHART.

Dan zal ik de eer hebben om in Het Gulden Vlies uw gast te zyn, en u myn plan mede te deelen. Vaar wel, ik maak staat op u.

Einde van het eerste bedryf.

38 HET ONBEKENDE MEISJE,
T W E E D E B E D R Y F.
E E R S T E T O O N E E L.

CAROLINA, CHARLOTTE.

CHARLOTTE.

Gy moogt zeggen wat gy wilt, gy bemint den kapitein Walburg.

CAROLINA.

Ik bemin hem? wie heeft u dat gezegd?

CHARLOTTE.

De moeite, die gy aanwend om hem te kwellen, en uwe oogen.

CAROLINA.

Myne oogen? Ei, zeg, in 's hemels naam, hoe zien myne oogen 'er toch uit?

CHARLOTTE.

Juist als de oogen van een verliefd meisje. — Ach, lieve Carolina, ik heb myzelve reeds eenige malen in den spiegel met zulke oogen verrast, en myn hart beefde.

CAROLINA.

Daar ziet gy van welk een verschillend karakter wy zyn. Gy bemint een' uitsporigen jongeling, in wiens byzyn gy fiddert, en voor uwe eigen zwakheid beeft. Ik, daarentegen, heb een' kloeken krygsman

man in myne ketenen, dien één myner oogwenken doet sidderen. Beiden volgen wy bepaalde grondregels. Uwe zwakheid maakt u behoedzaam, en myne sterkte stelt my buiten gevaar. Maar als ik u eens in alle oprechtheid verzekער, lieve Charlotte, dat, een weinig lichtzinnigheid ter zyde, myne handelwyze jegens den kapitein op reden gegrond is...

CHARLOTTE.

Op reden?

CAROLINA.

Ja, op reden. Als ik hem beter behandelde, dan zoude ik my van eigenbaat verdacht maken.

CHARLOTTE.

Eigenbaat? Geboorte en middelen zyn gelyk.

CAROLINA.

Middelen niet. Kort na de verbanning van den kolonel, het gevolg van een tweegevecht, stierf de vader van den kapitein in den armoedigsten toestand. Myn vader nam, uit achting voor zyn' vriend, den zoon tot zich, en deed hem met my en myn' broeder opvoeden. Naauwelyks tot mannelijke jaren gekomen, maakte hy my zyne liefde bekend, en, schoon hy my niet onverschillig is, heb ik echter, uit trotschheid, zothed, of eigenzin, myn gevoelen voor hem verborgen. Vóór drie maanden verwierf de kolonel genade, en wierd in het bezit zyn'er goederen hersteld. Zyn neef, nu een ryke erfgenaam, is verre boven myne hoop.

40 HET ONBEKENDE MEISJE,

Heeft dwaasheid myne eerste neiging bestierd, thans beheerscht my de reden. Als ik hem nu myne tederheid liet bemerken, zou hy kunnen denken, dat ik hem voorheen om zyne armoede had veracht. Neen: hy kan noch wat wachten.

CHARLOTTE.

Zyt gy dan zo sterk overtuigd, dat hy standvastig blyven, en, uit vertwyfeling, zyn oog op geen ander voorwerp vestigen zal?

CAROLINA.

Ik ken de mannen al te wél, dan dat ik zulks zoude vreezen. Hoe meer men hen kwelt, hoe kwaalyker men hen behandelt, des te zagter worden zy. Zy zyn de wilde dieren gelyk, die men door honger tam maakt.

CHARLOTTE.

Zyn alle mannen zo?

CAROLINA.

Gy vraagt zo ernstig, dat ik myn leven verbeure, zo gy niet wenscht, dat ik myn' broeder daarvan uitzondere. Charlotte, lieve Charlotte! wees op uwe hoede. Hy is door honger noch vrees te temmen: wie hem vertrouwt, maakt den vos tot voogd over de duif.

CHARLOTTE.

Ondanks zyne wildheid, zal myn hart nooit voor een' ander slaan. Bovendien ben ik hem veel, zeer veel schuldig.

CAROLINA.

Zo veel te erger, vriendin! Volg myn' raad; neem den kolonel, en zeg uwen gevarelyken voogd vaar wel.

CHARLOTTE.

Kwel my toch met den kolonel niet. Ik zweer u, hy heeft niets met my uitstaan. Zyn menschlievend hart neemt aandeel in de zonderlinge gevallen myn levens.

CAROLINA.

Ja, gy hebt gelyk: jeugd en schoonheid zyn zonderlinge gevallen.

T W E E D E T O O N E E L.

CAROLINA, CHARLOTTE, FRANS.

FRANS.

Een brief voor u, freule!

CAROLINA.

De hand ken ik niet.

Zy leest den brief en word meer en meer ontroerd.

CHARLOTTE.

Gy verbleekt. Eene kwade tyding?

CAROLINA.

De schrikbarendste tyding van geheel de waereld, zo zy waar is.

CHARLOTTE.

De hemel geve het tegendeel.

42 HET ONBEKENDE MEISJE,

CAROLINA, tegen Frans.

Van wien ontvingt gy dien brief?

FRANS.

Van een' onbekenden.

CAROLINA.

Is hy noch hier?

FRANS.

Neen: hy ging schielyk weg, en zeide dat hy geen antwoord noodig had.

CAROLINA.

Denkt gy dat gy hem zoud kennen, als gy hem weder zaagt?

FRANS.

ô Ja.

CAROLINA.

Waar eet myn broeder?

FRANS.

In Het Gulden Vlies.

CAROLINA.

Is Laaghart by hem?

FRANS.

Zy zyn famen van hier gegaan.

CAROLINA.

Loop heen. Verzoek hen beiden, uit mynen naam, hier te komen: ik heb hen iets gewigtigs te zeggen.

Frans vertrekt.

CHARLOTTE.

Wat beduid uwe verlegenheid?

CAROLINA.

Zeg my oprecht, Charlotte .. maar, neen: waarom zoude ik u bedroeven? ik doe dwaas: ik neem de zaak te ernstig op.

CHARLOTTE.

Gy maakt my achterdochtig. Ik bezweere u, liefste vrindin... maar ik wil in uw hart niet dringen: uwe achterhoudendheid overtuigt my, dat ik te sterk op uwe vrindschap gebouwd heb.

CAROLINA.

Laat die gedachten varen. Ik bemin u; ik zal niet ophouden u te beminnen.

CHARLOTTE.

Vereer my dan met uw vertrouwen.

CAROLINA.

Zeg my... Verschoon^e my, myne beste Charlotte... Maar ja, gy wilt dat ik spreke: is 'er in uw leven iets dat u zou kunnen doen blozen, wanneer het bekend ware?

CHARLOTTE.

Als de brief tot deze vreemde vraag aanleiding geeft, zo vergun my dat ik hem leze!

CAROLINA.

Dat kan, dat mag ik niet doen. Wees gerust. De brief vervat in waarheid niets, dat uwe of myne aandacht verdient.

CHARLOTTE.

En echter verontrust hy u?

44 HET ONBEKENDE MEISJE,

CAROLINA.

Hy verraste my; dat ontken ik niet; doch lasteryn van dien aart moet men verachten.

CHARLOTTE.

Ach! ik heb myne vriendin verloren. Men lastert my, en zy ontnéemt my het middel om my te verontschuldigen.

CAROLINA.

Wreedartig meisje! waarom dwingt gy my? De opsteller van dezen afschuwelyken brief is een snood-aart, een schurk. Hoor en verbaas u met my, dat 'er zulke schelmen gevonden worden.

Zy leest.

„ Dewyl ik mynen naam niet onderschryf, wacht
„ ik van u geen dank, en even weinig vrees
„ ik de wraak van eenig mensch. Charlotte is
„ niet, wat zy schynt: zy is eene huigchelaars,
„ en zal uwen broeder in 't verderf storten. Vrou-
„ wen, van hare soort, verstaan zich op het aan-
„ nemen van den schyn der strengste deugd, om
„ des te zekerer de schandelykste oogmerken te
„ bereiken. Laaghart kan u veellicht nadere ophel-
„ dering geven. Wees echter zeker dat myn be-
„ richt uit echte bronnen ontspringt. Overtuig uzelve
„ door aan Charlotte te vragen, of zy de zuster
„ van een' man van rang is, die uw' broeders vriend
„ was?”

CHARLOTTE.

Ik ben verloren.

CAROLINA

Gy weent, Charlotte? ik wilde uwe verachting opwekken, maar niet uwe tranen doen vloeijen. Kan dit schandelyk lasterschrift de vrede van uw hart verstooren? Wees bedaard.

CHARLOTTE.

ô Myne vrindin! 'er was een tyd, dat ik my in myne onschuld kon spiegelen, en in myzelve het vermogen bezat om de aanvallen der boosheid te wederstaan. Helaas! die tyd is vervlogen.

CAROLINA.

Wat zegt gy?

CHARLOTTE.

En echter is deze snoode brief een gewrocht van laster en boosheid.

CAROLINA.

Ik ben van uwe onschuld overtuigd, en...

CHARLOTTE.

Hou op. Ik verdien niet... Neen; het is niet de minderjarige wees van uw' broeder, niet de zuster van zyn' vrind, die, neêrgeknield, u om bystand smeekt: het is eene ongelukkige, die, van hare geboorte af, hulpeloos en elendig was. Ik heb u bedrogen, en door myne stilzwygendheid een verdichtfel bekrachtigd.

CAROLINA.

Hemel! wat hoor ik! Sta op, Charlotte! sta op! Gy my bedrogen? gy? ô dan zyn onschuld en oprechtheid ydele klanken.

46 HET ONBEKENDE MEISJE,

CHARLOTTE.

Ik ben strafbaar, omdat ik u bedrogen heb. Maar ik zou geen oogenblik langer willen leven, indien ik het verachtelyk schepsel ware, waarvan deze schandelyke brief spreekt.

CAROLINA.

Welk een voorval! Herstel u, lieve Charlotte; laat af van weenen; en verhaal my uwe geschiedenis.

CHARLOTTE.

ô Grootmoedige vrindin! ik ken myzelve niet; ik weet niet wie ik ben. Even zo min kan ik u zeggen, waarom ik u onder eenen verdichten naam ben voorgesteld, waarom ik u heb moeten bedriegen. 't Is een geheim, dat uw broeder-alléén kan verklaren. Hy weet mynen levensloop. Thans verbind hem de eer my van myne belofte te ontslaan, en myne eer te verdedigen. Ach! waarom is hy niet hier?

CAROLINA.

Gy doet my hoogst verbaasd staan. Uw angst, uwe redenen, uwe achterhoudendheid... Verberg my niets, Charlotte.

CHARLOTTE.

Ik mag niet; en dit vermeedert myn' angst. Ik ben door een' eed tot zwygen verplicht. Als ik dien breek om eene feil te bedekken, heet dat niet eene nieuwe feil begaan? Geloof my, myn hart

hart is onschuldig. Schoon myn stand mommery was, myne deugd was het nooit.

D E R D E T O O N E E L.

CAROLINA, CHARLOTTE, FRANS,
LAAGHART.

FRANS.

De jonge baron was reeds vertrokken.

Hy vertrekt.

LAAGHART.

Doordrongen van de aangenaamste aller bevelen,
ben ik... Niet alleen?

CAROLINA.

Kent gy die hand?

LAAGHART.

Die hand? neen; op myne eer!

Ter zyde.

Zy zeker ook niet.

Overhuid.

Moet ik den brief lezen?

CHARLOTTE.

Niet alleen lezen, maar verklaren.

LAAGHART, *by zichzelf lezende.*

„Charlot te is niet wat zy schynt... Vrouwen,
„ van hare soort, ... de schandelykste oogmerken...”
„ Laaghart kan veellicht...” Voor den drommel, myn
heer Anonymus, ik bid onderdanig laat my buiten
het

48 HET ONBEKENDE MEISJE,

het spel. „ Aan Charlotte te vragen of zy de „ zuster... die uw' broeders vriend was.”

CAROLINA.

Nu, mynheer?

LAAGHART.

Nu, freule! kon ik tooveren, zo zou ik u terfond des fchryvers naam bekend maken; maar dat kan ik niet. Wist ik maar waarom die mynheer my in het spel brengt. Het onnoozel gekrabbel doet my vermoeden... dat die hand... zeker... zy is van eene vrouw.

CHARLOTTE.

Als gy my kent, mynheer, spreek dan voor de vuist, bedek niets. Ik vrees niet voor de oogen myner vriendin te moeten blozen.

LAAGHART, *half ter zyde.*

Hoe meer ik nadenk, hoe meer ik overtuigd worde... dat zou verschrikkelyk wezen! Neen, neen: die vrouw is te befcheiden... evenwel ben ik verzekerd het aan geen fterveling dan aan haar gezegd te hebben.

CHARLOTTE.

Gezegd? wat hebt gy gezegd? kent gy my?

CAROLINA.

Verklaar u.

LAAGHART.

Maar, drommels, zulke gedienslige berichtfchryvers behoorden niet zo achterhoudend met hunne eigen namen, en befcheidener met de namen van
an-

anderen te zyn. Wat beteekent dit: „Laaghart „ kan u veellicht nadere opheldering geven.” Ja, ik ben de rechte man, om geheimen, die u op 't hart drukken, uit, te bazuinen. Kunt gy niet zwygen, bazuin gyzelf ze dan uit.

CAROLINA.

Laaghart, wanneer gy genegen zyt dezen grond weder te betreden, zeg dan wat gy weet. Volgens uwe eigen bekendtenis, hebt gy ergens van haar gesproken.

CHARLOTTE.

Spreek op; wat weet gy van my? wat hebt gy van my gezegd?

LAAGHART.

Iets, dat gy my zult toestaan, hier niet weder te herhalen.

CHARLOTTE.

Als hy zwygt, freule, dan is hy een vuige lasteraar, die niets weet.

LAAGHART.

Gy hebt gelyk. Ik weet niets; in 't geheel niets. Zo iets van hooren zeggen; een stil gemompel, dat vry algemeen is.

Hy neemt den brief.

„ Vrouwen, van hare soort.” Hare soort? de uitdrukking is wat sterk. Een paar zwakheden verdienen zulk ecne gestrengheid niet. Een meisje kan zich vergeten, zonder zich aan de openbare verachting bloot te geven; behalve dit, als het

berouw en als eene betere levenswyze daarby komt...

CHARLOTTE.

Zwyg, eerelooze lasteraar!.. Caroline, zo waar ik voor mynen rechter sta, de schelm heeft zelf den brief geschreven. Hy alleen is eereeloos genoeg dus van een meisje te spreken, dat hy niet kent. Gerechte hemel! kan ik dezen smaad overleven!

Zy werpt zich op eene rustbank neder.

LAAGHART, zegt, doch zó dat Carolina het hoort.

Niet kwaad!

CAROLINA.

Wat moet ik denken! Als het waar is, dat gy in verstandhouding met den snooden smeder van dit komplot zyt, of zelf wel den helschen brief geschreven hebt, dan moeten schaamte, schande en wroeging u eeuwig pynigen; zo gy echter het minste weet, dat de eer myner familie nadeelig kan zyn, ontdek het my dan, zonder vreezen; en wees verzekerd van myne erkentelykheid.

LAAGHART.

Van my zult gy niets vernemen, want ik ben een zwyger. Noch bedreigingen noch gebeden kunnen in dit stuk iets op my uitwerken. Stelt u te vreden, mejuffers, en bedenkt, bid ik, dat de gramschap zulke aartige aangezigtjes niet mooi staat. Gehoorzame dienaar!

V I E R D E T O O N E E L.

CAROLINA, CHARLOTTE.

CHARLOTTE.

6 Hemel! waarom mag ik niet spreken!

CAROLINA.

Charlotte! gy hebt kunnen besluiten my te bedriegen, en gy weigert uwe eer te verdedigen, en myne vriendschap te beloonen? Maak van den nood eene deugd.

CHARLOTTE.

Ik kan niet, zonder uwen broeder, wien ik zeer veel verpligting heb, vreesfelyk te misdoen.

CAROLINA.

Wat verpligting hebt gy aan hem?

CHARLOTTE.

Ook dit kan ik, zonder zyne roestemming, niet ontdekken.

CAROLINA, *met scherpheid.*

Nu dan; dan zal ik wachten, tot het u gelegen komt om uw zonderling geheim my te openbaren. Intusfchen zult gy my wel willen toestaan...

V T F D E T O O N E E L.

CAROLINA, CHARLOTTE, WILLEM.

CAROLINA.

Gy komt net van pas, broeder: uw byzyn is
 D 2 hier

52 HET ONBEKENDE MEISJE,

hier noodig. Zeg my toch waarom uwe minderjarige wees, de zuster van uw' vriend, ons haren staat niet mag openleggen?

WILLEM.

Gy weent, Charlotte? Waarom?

CHARLOTTE.

De kracht ontbreekt my om het u te zeggen. Vraag het uwe zuster!

CAROLINA.

Lees dezen brief, broeder!

CHARLOTTE.

Hy zal spreken, en gy zult my gerechtigheid laten wedervaren.

CAROLINA.

Dat doe ik reeds. Nu, broeder?

WILLEM.

Verfoeijelyke onbeschaamdheid! ik zet 'er myn leven op, dat Laaghart, dien ik even ontmoette, uit heisch vermaak, dezen verachtelyken brief heeft bekrachtigd. Hy kent uwe lichtgeloovigheid, zuster. Maar ik zal hem te rug brengen: hy zal herroepen, of ik zal hem naar verdiensten straffen.

CHARLOTTE.

Hoor eerst naar my. Uwe zuster weet dat ik haar, ten aanzien van myne geboorte en van myn vermogen, bedrogen heb.

WILLEM, *koel*.

Zo hebt gy zeer dwaas gehandeld.

CHARLOTTE.

Men tast my in myne eer; gy moet die verdedigen. Gy waart voorheen myn beschermmer; ik bezweer u, dat gy het ook thans zyt. Zeg aan uwe zuster, die my met hare vriendschap verceerde, dat ik arm, ongelukkig, maar niet verachtelyk ben.

WILLEM, *zeer koel.*

Gy hebt reeds te veel gezegd. Uw eigen belang verbied my dit geheim te openbaren. Uw gedrag leert my in hoe verre men zich op een' plegtigen vrouwenëed kan verlaten. U, zuster, heb ik te zeggen, dat deze juffrouw de beste behandeling verdient; dat minächting voor haar my op het gevoeligst beledigt. Bedenk dit. Ik ben met haar gedrag volkomen te vreden; deze verzekering moet ieder genoeg zyn. Ik zal nooit toestaan dat zy dit huis verlaat, in spyt der aanflagen, die uwe wysheid u kan inboezemen. Gy hebt my verstaan, denk ik?

Hy vertrekt.

CAROLINA.

Ga! uw gedrag is geen antwoord waardig.

CHARLOTTE.

Ik ongelukkige! moest ik op zulk eene wyze uwe vriendschap verliezen!

CAROLINA.

Word eerst uwe eigen vrindin; dan zult gy de tederste in my vinden. Maar in de ureurige onze-

kerheid, waarin gy my laat blyven, moet gy my verschoonen, dat ik overeenkomstig myne wyze van denken handele.

Zy vertrekt.

CHARLOTTE.

Arme, verlaten Charlotte! zo ben ik dan van myne wieg tot aan het einde myns levens tot ongeluk bestemd? ô Hemel! dat ik my noch niet gewennen kan om smart te lyden.

Z E S D E T O O N E E L.

WILLEM, *die zich verscholen had.*

Ik ben een booswicht, duizendmaal snooder, dan ik zelf geloofde. Ik zaai twist, tweedragt, en elende, onder myne familie; ik beschouw, onverschillig, de tranen der onschuld, het lyden der deugd. Waarom maak ik my tot een gedrocht? om het bezit van een meisje! dit is myne eenigste verontschuldiging, en ontnemt men my die, dan is Lucifer een engel des lichts by my. Tot nu hebben moed en eer my tegen alle misdaden behoed... ik zie een meisje, de duivel leid my in verzoeking, en ik word de doorslependste booswicht. Ik kan van myn plan niet afgaan, hoe gaarne ik ook wilde. ô Geluk en liefde! ondersteunt slechts dit eene schelmstuk! en, om het te boeten, zal ik dan der deugd een' tempel sichten.

ZEVENDE TOONEEL.

LAAGHART, WILLEM.

LAAGHART.

Ha, zyt gy daar! wel nu, hoe gaat het? ik heb het myne tamelyk goed uitgevoerd.

WILLEM.

Ik hoop op den gelukkigsten uitflag, want myne zuster zal my zekerlyk met alle kracht ondersteunen.

LAAGHART.

Uwe zuster?

WILLEM.

Ik heb haar bevolen zich volstrekt niet van Charlotte te verwyderen.

LAAGHART.

Met reden. Zy springt liever uit het vengster, dan dat zy u zou volgen.

WILLEM.

Wat duivel! daar wandelt Charlotte met den ouden kolonel. Ik vertrouw dat gryshoofd niet. Verschuil u, Laaghart, en beluister hen. Ik ben nieuwsgierig naar hun gesprek.

LAAGHART.

Waarom beluistert gyzelf hen niet?

WILLEM.

Gy zyt, in dat vak, myn meester; en ik vertrouw

56 HET ONBEKENDE MEISJE,

u beter dan myzelven. • Wees voorzigtig. Ik ga van hier, echter blyve ik in den tuin.

Hy vertrekt.

LAAGHART.

Ik ware liefst vry van deze rol te spelen. Maar de vervloekte noodzakelykheid van aanzienelyk in de waereld te leven is sterker dan myne grondre-gels... De drommel, daar zyn zy al, en hebben, naar allen schyn, my gezien. Ik moet een' omweg nemen, om, van achter deze boomen, hen te be-luisteren.

A G T S T E T O O N E E L.

WALBURG, CHARLOTTE.

WALBURG.

Hoe, myn kind! hyzelf heeft de verfoeijelyke beschuldigingen uit den brief bevestigd?

CHARLOTTE.

o Neen; maar zyne verlegenheid, zyn stilzwygen hebben misfchien meer indruk op Caroline gemaakt, dan eene wezendlyke aanklagt.

WALBURG.

Hy kan zwygen? hy kon weigeren u te rechtvaardigen?

CHARLOTTE.

Hy zeide dat hy, om gewigtige redenen, daar-toe gedwongen was. Wat zoude ik doen? Moest ik

ik ondankbaar worden, door tegen zynen wil te handelen?

WALBURG.

Myn kind, ik moet in dit geval uwe naauwgezetheid afkeuren. Gy bemint Carolina; gy moet haar alles openbaren.

CHARLOTTE.

Ach, mynheer kolonel, betrof de zaak my alleen, ik had voorlang alles ontdekt!

WALBURG.

Zy kan niemant nader dan u betreffen. Sta my toe dat ik met de vrymoedigheid eens vaders tot u spreek. Gy hebt uwe vrindin bedrogen; ik geloof op verre na niet dat gy u iets meer te verwijten hebt; ik begryp dus niet, hoe eene afgeperste belofte aan iemand, die waarfchynelyk uwen ondergang zoekt, u verhinderen zoude uwe onschuld te bewyzen.

CHARLOTTE.

Myne bekendtenis kan hem ongelukkig maken, en ik bemin hem. Hy was myn beschermer; myn vrind. Houd hy op dit te zyn, veriaat hy my, dan kan hy my het hart breken, maar nooit het onsterfelyke gevoel, dat my aan hem verbind, in myne ziel uitdelgen.

WALBURG, *ter zyde.*

Zy treft my.

Overhuid.

Op myne eer, ik trek uwe deugd niet in twyfel;

58 HET ONBEKENDE MEISJE,

fel; maar de waereld, myne lieve Charlotte, oordeelt naar den schyn.

CHARLOTTE.

De tyd zal my rechtvaardigen.

NEGENDE TOONEEL.

WALBURG, CHARLOTTE; LAAGHART, *achter de boomen, luisterend.*

WALBURG.

Hebt gy nooit vertrouwelyken omgang tusfchen hem en Laaghart bemerkt?

CHARLOTTE.

Integendeel: hy heeft dien snoodaart altyd met verachting behandeld.

WALBURG.

Hoe weet hy dan iets van u, indien Willem hem niets gezegd heeft?

CHARLOTTE.

Dit is een raadfel voor my.

WALBURG.

Noch eene vraag: heeft Willem u nooit vermaand dit huis te verlaten?

CHARLOTTE.

Nooit rechtstreeks; maar wanneer wy alleen waren, heeft het hem dikwyls gespeten, dat hy my hier heeft gebragt.

WAL-

WALBURG.

Genoeg. Schryf myne vragen toe aan de oprechtste en deelnemendste vrindschap. Myn hart zo gevoelig aangedaan over uw ongeluk, zal misfchien middelen weten om het te lenigen.

CHARLOTTE.

Hemel!... Waarom kan ik u slechts door tranen mynen dank betoonen!

WALBURG.

Wees gerust, lief meisje! Als Carolines verdenking u te smartelyk valt, dan zy myn huis uwe vryplaats. Gy zult in my de tederhartigheid van eenen vader vinden, die hoogachting voor verdiens- te, en eerbied voor deugd heeft. Als myne vermoedens gegrond zyn, dan hoop ik u eerlang te helpen. Verlaat u op myne vrindschap, myne eer... en schep moed!

Hy vertrekt.

CHARLOTTE.

Zo blyft my dan noch één vriend over! maar, hemel! hoe lang?... In deze bedorven waereld vervliegt het geluk als een droom;... het ongeluk alléén is bestendig... ô Geduld, deugd der elendigen! geschenk, dat de weldadige hand des schepers aan de onderdrukte onschuld gaf! stel myn hart gerust en behoed my voor wanhoop!

Zy vertrekt.

LAAGHART, langzaam te voorschyn tredende.

Een voortreffelyk nieuws! De oude kaalkop is
smoo-

60 HET ONBEKENDE MEISJE,

finooorelyk verliefd. In zyn huis nemen? met de tenderhardigheid eens vaders bejegenen? Dat weet ik reeds. De vader zal schielyk een minnaar worden. Dit nieuws moet my van Willem ten minste noch honderd dukaten opbrengen. Daar is hy reeds.

T I E N D E T O O N E E L.

LAAGHART, WILLEM.

WILLEM.

Wel nu, hebt gy iets opgescharreld?

LAAGHART.

Iets? alles. My is geen woord ontsnapt. De paai is razend verliefd, en zy schynt hem ook niet ongenegen. Hy wil haar in zyn huis nemen en haar vader zyn. Verstaat gy dit woord, Willem: Vader?

WILLEM.

In zyn huis nemen? en zy schynt hem niet ongenegen? Zy heeft 'er mogelyk reeds in toegestemd?

LAAGHART.

Niet geheel en al, denk ik. Zy antwoordde hem: Ik kan u niet anders dan door tranen mynen dank betoonen. Daar op sprak hy zo wat binnensmonds, zo dat ik zyne aanbieding niet volledig kon verstaan. Toén ging hy heen, en zy was uitermate ver-

verblyd, dat haar, in haar ongeluk, noch één vriend was overgebleven.

WILLEM.

D'ie huigchelaar!.. Hy keert te rug, en schynt iemand te zoeken. Hy moet ons hier niet famen vinden.

LAAGHART.

Wat dunkt u, als ik my tot zynen vertrouweling maakte? dat zou een aangename famenspraak zyn.

WILLEM.

En mischien van goed gevolg, als gy hem zegt, dat gy zyn oogmerk op Charlotte bespeurde.

LAAGHART.

Laat my daarmede omspringen; ha, dat zal een vrolyk tooneeltje opleveren!

WILLEM.

Maar voorzigtig.

Hy vertrekt.

LAAGHART.

Als ik den kolonel niet kende, zoude ik zo dienstvaardig niet zyn. Maar hy is een koelbloedige knorrepot, die geen gal heeft, en altyd sententies spreekt; en zedeprêkende soldaten vrees ik niet.

62 HET ONBEKENDE MEISJE,
E L F D E T O O N E E L.

LAAGHART, WALBURG.

WALBURG.

Ik zoek u, mynheer!

LAAGHART.

Kan ik u van dienst zyn, gy hebt te bevelen. Ik kan reeds iets gissen. Ei, ei, mynheer kolonel! gy zyt een looze gast. De arme Willem breekt zich sints drie maanden het hoofd... en gy... in één oogenblik, ... als een doorsleepen slimme vos, die, zagjes, zagjes, het duifje nadert... een' sprong doet... het betrapt, en, krr..aak; den kop afbyt...

WALBURG.

Spreek verstaanbarer.

LAAGHART.

Gy verstaat my niet? Dat 's jammer! Een zo jong en tam duifje is inderdaad een smakelyk brokje.

WALBURG.

Noch duidelyker, bid ik u.

LAAGHART.

Spreek ik dan zo onduidelyk? Gy niet; dat moet ik bekennen. Gy drukt u zeer duidelyk uit. Als Carolines verdenking u te smartelyk valt, dan zy myn huis uwe vryplaats... He, mynheer kolonel! Ik zoude u echter raden haar eene andere woning te doen betrekken, want zy kon gemakkeelyk...

WAL-

WALBURG.

Nu begin ik u te verstaan.

LAAGHART.

Zeker?... En het arme duifje was zo aangedaan, zo sentimenteel... Ach! zy kon u slechts door hare tranen danken.

WALBURG.

Nu versta ik u volkomen, en zal u antwoorden. Doch, daar de zaak een weinigje voorzigtigheid vordert, zo ga in dien hoek.

LAAGHART, *ontfeld.*

Waarom?

WALBURG.

Ik heb 'er reden toe. Ga 'er in, zeg ik.

LAAGHART.

Ik kan my hier thans niet ophouden.

Ter zyde.

Ik geloof, ik heb my een' slechten trek gespeeld.

WALBURG, *vlak voor hem staande.*

Ik ben thans verzekerd, dat gy u hier zo lang moet ophouden, als het my behaagt.

LAAGHART.

Maar... ik...

WALBURG.

Waarom beeft gy? beef niet. De wyze, waarop men een' lagen schurk straft, is juist de dood niet. Gebroken beenderen heelt men weder, en daarmede

64 HET ONBEKENDE MEISJE,

mede afgedaan. Gy kunt noch wel op uw bed ster-
ven... Gy hebt my dan beluisterd?

LAAGHART.

Ik, mynheer kolonel? Waar ziet gy my voor aan?

WALBURG, *zyn' rotting ophoffende.*

Voor een' schurk. Ik neem geen uitvlugten aan.
Beken op 't oogenblik; of...

LAAGHART.

Zagt, zagt! word niet driftig. Ik heb u ge-
hoord... dat is de waarheid... Maar... hooren, is,
ja, geen zonde... Kan ik het helpen dat myne ooren
zo verre reiken?

WALBURG.

Lang genoeg zyn ze; dat 's waar. — Verder!
Bedenk u wél, en antwoord my. Aan wat ande-
re euveldaad kent gy u schuldig? Bespaar my de
moeite u op eene gevoeliger wyze te vragen.

LAAGHART, *ter zyde.*

Ik heb my eene aangename famenspraak verschaft!

Overhuid.

Euveldaad? ei, ei, mynheer kolonel! ik weet van
geen euveldaad. Ik heb verscheiden grapjes uitge-
voerd, maar wie kan alles zo juist onthouden?

WALBURG.

Ik zal uw geheugen te hulp komen. Op welk
eene wyze is zekere brief, zonder naamteekening,
in Carolines handen geraakt?

LAAGHART, *ter zyde.*

Vervloekt!

Over-

Overluid.

Zekere brief, zonder naamteekening?

WALBURG.

Sprek! hoe is die brief in Carolines handen geraakt?

LAAGHART, *ter zyde.*

Ik kom 'er niet door.

Overluid.

Gy dringt zo sterk aan, mynheer kolonel; wanneer ik het u nu zeg...

WALBURG.

Dan kunt gy u op myne goedheid verlaten.

LAAGHART.

Maar, wie staat my voor Willem in? Ik haat allen twist, en als hy gewaar word... Gy moet my ten minste beloven te zwygen.

WALBURG.

Ik beloof niets.

LAAGHART.

Gy kost een ongeluk bewerken...

WALBURG, *de hand aan den degen slaande.*

Sprek terstond, of waarachtig...!

LAAGHART.

Nu, ik zal dan; al het vergoten bloed kome op uw hoofd! Willem heeft my dezen brief opgegeven, en my gebeden dien aan zyne zuster te zenden.

WALBURG.

Willem? en met welk een oogmerk?

66 HET ONBEKENDE MEISJE,

LAAGHART.

Om by zyne familie juffrouw Charlotte in verdenking te brengen, op hoop dat zy op eene goede wyze uit dit huis gerake. Gy ziet, het is maar een grapje, een kinderspelletje.

WALBURG.

Zeker? En van wat middel heeft hy zich be- diend om u tot zynen schandelyken medehelper te maken?

LAAGHART.

Schandelyken medehelper? dit is eene buitenge- woon sterke uitdrukking, mynheer kolonel! Het middel is zeer eenvoudig: ik ben goedhartig, gewillig, dienstvaardig: Willem heeft zulk eene vleijende manier van zich uit te drukken; hy be- zit zuik eene schoone kunst om iemant in zyn be- lang te krygen... Op myne eer, men kan hem niet wederstaan; en, doet men dit, dan is hy opvlie- gend, kwaad, en byna onbeschoft. Stel u eens in myne plaats: zal men zich om eene kleinigheid met zyne vrienden overhoop gooijen?

WALBURG.

Elendig schaamteloos mensch! zo gy noch het minste gevoel van eer hebt, keer dan in uzelf, en bloos over uw bestaan. Eene uitsporige ver- kwisting heeft u arm, en de armoede u tot een' schelm gemaakt; en zy beiden maken u verachte- lyk. Als een bezoldigde hofnar, in dienst van jon- ge aanzienelyke gekken, en hunne naäpers, word

gy beurteling geprezen, veracht, geveleid, en bespot. Voor eene daad, die u heden twintig dukaten in de beurs jaagt, word gy morgen met schande overladen, en ten huize uitgeschopt. Keer in uzelfven, en beter u, tot eere der menschelykheid. De tyd zal komen dat gy, van ieder verlaten, uzelv' ten affchrik zyn, en elende, gebrek, en verachting als eene rechtvaardige straf beschouwen zult. Zo eer en geweten niets meer op u vermogen, laat dan ten minste de vrees u te rug houden en breidelen. Beef, zo gy noch eens myne tuchtiging verdient!

Hy vertrekt.

T W A A L F D E T O O N E E L.

LAAGHART.

Dat was warelyk een meesterstuk van welsprekendheid. Wel satans! wat heb ik my in dien kolonel vergist! Myn leven lang vertrouw ik een' zedenprêkenden officier niet weder. Ik heb myzelve schoon in het net gewerkt. Wat staat my nu te doen? wat zal ik Willem zeggen? daar is hy, de duivel haal' me! Nu, de waarheid is my zo kwalyk betaald geworden, dat het met de logen niet slechter kan gaan.

Hy schatert van lagchen.

68 HET ONBEKENDE MEISJE,

DERTIENDE TOONEEL.

LAAGHART, WILLEM.

WILLEM.

Dat gesprek heeft al vry lang geduurd. Gy lagcht ? en de kolonel schein my toch zeer ernstig te zyn ?

LAAGHART.

Ha, ha, ha! dat was een stukje van Jan Steen! dat was een tooneeltje! ha, ha, ha! die kolonel is een rechte goede onnoozele ful! ha, ha, ha!

WILLEM.

Nu, wat hebt gy ontdekt ?

LAAGHART.

Laat my eerst uitlagchen. Heb ik het u niet voorspeld ? Die oude domoor! Ik weet alle zyne geheimen. Ha, ha, ha!

WILLEM.

Nu dan ?

LAAGHART.

Hy heeft my zo véél opgedragen! Voor eerst moet ik hem eene woning voor Charlotte bezorgen... Toen hy merkte dat ik alles wist... Daar is hy, voor den drommel! reeds weêr. Hy moet ons niet by elkander zien. Vorsch hem nu zelf uit. In 't vervolg nader! Vaar wel!

Ter zyde.

Als ik ooit weder een' voet op dezen vervloekten grond zet, dan moet ik van honger sterven.

Hy vertrekt.

WILLEM.

Het is dan waar? Myn vermoeden is dan ge grond? Ha, goede oude heer! gy zult 'er zo gemakkelyk niet aankomen!

VEERTIENDE TOONEEL.

WILLEM, WALBURG.

WILLEM, *als in gedachten heen en weêr gaande, en plotfeling voor Walburg staan blyvende.*

Wat nieuws, mynheer kolonel?

WALBURG, *hem sterk aanziende.*

Een jongeling, aan wiens eerelyk karakter voorheen niemant twyfelde, voert een schoon en deugdzaam meisje in zyn' vaders huis; de snode lasteraar onderwind zich hare eer in verdenking te brengen; en hy, die hare onschuld verdedigen, en hare tranen afdroogen moest, heult met hare laaghartigste vyanden, om haar haren goeden naam en hare onschuld te ontrooven.

WILLEM.

Als dat het slot van uw vertelsel is, dan weet gy naauwelyks de helft. Myn korrespondent verzekert, dat zeker oud officier, die met het lyden

70 HET ONBEKENDE MEISJE,

der schoone ongelukkige begaan is, haar zyne hulp-ryke vrindschap heeft aangeboden. Hy zal haar dezen avond in eene afgelegen woning brengen, zich langzamerhand by haar indringen, en zich, zo goed hy kan, voor zyne weldaden doen betalen.

WALBURG.

Jongeling! gy behandelt my wat al te zagt.

WILLEM.

Oude man! gy behandelt my wat al te hard.

WALBURG.

Waar door?

WILLEM.

Door Charlotte.

WALBURG.

Bewys my dat ik u kwalyk behandele, en gy zult my zo toegevend vinden als een kind.

WILLEM.

Dit is maar tyd verliezen, dien ik beter kan befteden. Bedenk slechts dat dit huis het uwe niet is, en dat ik alléén recht heb Charlotte naar een ander huis te brengen.

WALBURG.

Is zy uwe flavin? heeft zy het recht niet zich een' anderen befchermer te verkiefzen?

WILLEM.

En wie zal die befchermer zyn? Gy? Is een arme vogel, die den klaauw van een' valk tracht te ontfpartelen, in meerder veiligheid by een' vos?

WAL-

WALBURG.

Geen vergelykingen, mynheer! Ik ben een man; behandel my als een' man.

WILLEM.

Ja, als een' man, dien ik het masker afgerukt heb. Deze ernst, die eerelykheid, waarmede gy pronkt, zyn geborgde fluijers, om de ongeregeldheid uwer handelingen te dekken. Wysheid zit op uwe lippen, ondeugd in uw hart.

WALBURG.

Hoor, jongeling, zo gy dien trotschen, dien beledigenden hoogmoed niet dempt, dan zult gy my noodzaken uwe hette op eene wyze te matigen...

WILLEM.

Matig gy eerst de uwe. Ik heb Charlotte beledigd? Waarmede? Ik wilde haar bezitten, zonder my onder het huwelyksjuk te krommen; dat is waar. Het huwelyk maakt ~~de~~ vrouwen onbescheiden, en de mannen ongelukkig. Nooit heb ik beloofd haar te trouwen, by gevolg nooit haar bedrogen. Kunt gy dat ook zeggen? neen! Om hare vrees te verminderen, aanvaard gy den schyn van vrindschap, van deugd. Maar, zodra gy haar in uwe magt hebt, zult gy uw voordeel daarmede doen, en haar dan tot dat geen verlagen, waarvoor gy gezworen hebt haar te zullen beschermen.

72 HET ONBEKENDE MEISJE,

WALBURG, *koel.*

Bedwing u. Myn geduld heeft grenzen. Wat ik uwen vader verschuldigd ben, vordert erkentelykheid; maar 'er is geen verband in de waereld, dat cen' eerlyk' man kan verpligten, eene beleediging, die hem doet blozen, niet te straffen. Bedwing u, jongeling! ik ben foldaat, draag een' degen, en zal my daarvan bedienen, al zoude ik ook mynen besten vriend zynen onbefeiden zoon ontrukken.

WILLEM.

Ontrukken? Ik vrees u niet.

WALBURG, *noch koeler.*

Best is het geen proeve 'er van te nemen. Uwe vrees mogt te laat komen. — Gy hebt zonder bedrog met Charlotte gehandeld? handel ook zo met my: ontdek my den schryver van het schandelyk lasterfchrift, dat uwe zuster heeft ontfangen.

WILLEM.

Houd gy my misfchien verdacht? Hoe, mynheer! gy durft denken..?

WALBURG.

Ik durf altyd denken, en ook spreken, als de eer het vereischt.

WILLEM.

Dus zyt gy myn beschuldiger?

WALBURG.

Zodra ik die worde, zal ik voor de bewyzen der beschuldiging zorg dragen.

WIL-

WILLEM.

Ik? schryver van den brief? ik? Ik veracht zelfs het denkbeeld.

WALBURG.

Gy had de daad moeten verachten.

WILLEM.

Ik veracht beiden, en tevens den man, die vermetel genoeg is my te verdenken.

WALBURG.

Neen, jonker; gy vreest den man, en hebt noch het denkbeeld noch de daad veracht.

WILLEM, *de hand aan zyn' degen sttaande.*

Dit gaat te hoog.

WALBURG.

Hoû uw' degen in de schede, jongeling! Bedien u daarvan by edeler voorvallen, die u niet ontteeren. Matig uwe zinnen, opdat de schaamte de hette verdoove, welke een dwaze hoogmoed u inblaast. Weet gy niet dat een laaghartige geen geheim kan verzwigen?

WILLEM.

En als ik het geweten had...?

WALBURG.

Dan had gy den elendigen Laaghart niet uitgekozen, om aan uwe zuster te schryven.

WILLEM, *ter zyde.*

De schurk heeft my verraden. Ik moet my daarvan overtuigen.

Overluid.

Dit kan hy nooit gezegd hebben.

WALBURG.

Grond uw vertrouwen liever op de hoop, hem tot herroeping te dwingen. Wat hem noodzaakte om alles te bekennen, kan hem ook noodzaken om alles te ontkennen.

WILLEM.

En wat heeft hy bekend?

WALBURG.

Dat gyzelf hem den schandelyken brief hebt opgegeven; dat gy hoopte, Charlotte zou uit uw' vaders huis worden gejaagd; dat gy u dan van haar verzekeren en haar onteeren zoud. Noemt gy dit alles, zonder bedrog handelen? Zulk een laag gedrag, zulk een schandelyk oogmerk...

WILLEM.

Ga voort, mynheer! overlaad my met verwytingen. Ik gevoel myne schande, en wil my niet onttrekken aan de vernedering, welke ik verdien.

WALBURG.

Zo veel onschuld, zulk eene tedere, belangelooze liefde! hemel!... en kost gy die zo onwaardig behandelen?

WILLEM.

Ik heb niets tot myne verdediging. Ga voort, verschoon den elendeling niet, die zichzelven veracht.

WALBURG.

Dewyl gy erkent misdään te hebben, ontnemt gy my het recht u meer verwytingen te doen. Gy hebt de menschelykheid noch niet uitgeschud; uw berouw staat my borg daarvoor. Herstel het kwaad dat gy berokkend hebt, en wel op 't oogenblik.

WILLEM.

Wat moet ik doen?

WALBURG.

Het ongelyk, dat gy Charlotte hebt aangedaan, opentlyk erkennen, en haar nooit weêr zien.

WILLEM.

Haar nooit weêr zien? dat is my onmogelyk.

WALBURG.

Uwe rust en te vredenheid gebieden het. Doe eerst wat de eer u afeischt. Troost Charlotte, en trek uwe zuster uit hare dwaling. Dit zal u uwe verloren achting wedergeven.

V T F T I E N D E T O O N N E E L.

WILLEM, WALBURG, FRANS.

FRANS.

Een onbekend mensch gaf my dezen brief, mynheer kolonel!

WALBURG, *denzelveu openende.*

Wat is dat? „ Als u het welzyn uwer familie-
„ lie

76 HET ONBEKENDE MEISJE,

„lic ter harte gaat; als gy den ondergang van iemant, die u dierbaar zyn moet, wilt verhinderen: volg dan, zonder eenig verwyf, den brenger dezës.” — Iets zonderlings. Dit kan myn' neef niet betreffen. Vaar wel, vriend! en handel uwer waardig.

Tegen Frans.

Wys my den briefbrenger.

Z E S T I E N D E T O O N E E L.

WILLEM.

Waar heen heeft my myne strafbare drift gevoerd? Ach! de ondeugd sleept niet anders dan schande achter zich. Ik heb my met een' fluodaart kunnen inlaten, die in openlyke verachting staat; ik heb den rechtschapen kolonel kunnen beledigen, en het voorwerp myner liefde kunnen benadeelen en onteeren!.. Dierbare Charlotte! hoe boete ik dit!... Terstond aan hare voeten. Ik zal myne schuld bekennen; ik zal Charlotte voor myne bloedverwanten, voor de gantsche waereld, rechtvaardigen. Welke eene lichte vergoeding voor zulk eene zware belediging!.. Daar is eene vergoeding.. en, mogt ik... maar hoogmoed en vooroordeel verbieden my Charlotte tot vrouw te nemen... Hoe! ik zoude haar kunnen afzeggen? haar niet weêr

weër zien? haar verliezen?... Ach! de enkele gedachte doet my fidderen. Welaan, ik vlieg tot haar! haarzelve zal ik myne bestemming overlaten: het grootmoedige meisje moge myn lot beslischen.

Einde van het tweede bedryf.

78 HET ONBEKENDE MEISJE,
D E R D E B E D R Y F.
E E R S T E T O O N E E L.

HOOGWOUD, FRANS.

HOOGWOUD, *een' brief in zyne hand houdende.*

Fraaije stukjes! kostelyke kunstjes!... Wacht, schelm! ik zal u leeren dus met uwen vader te spelen. Zo waar ik leef, een ongeketende leeuw is niet half zo gevarelyk als zulk een uitsporige lichtmis.

FRANS.

De bringer van den brief wacht op antwoord, mynheer baron.

HOOGWOUD.

Hy moet noch wat wachten. Het is geen zaak daar men zo spoedig op kan antwoorden. Zie, of myn zoon te huis is.

Frans vertrekt.

Die onbeschaamde jongen! haar in myn eigen huis te brengen! Maar, drommels! ik zal haar met trompetten en pauken weder daaruit voeren, en den jongen heer opluiten.

TWEE-

T W E E D E T O O N E E L.

HOOGWOUD, WALBURG.

HOOGWOUD.

Gy komt net als of gy groepen waart. Ons vermoeden van daar even is maar al te gegrond. Myn flungel van een' jongen heeft het meisje gefchaakt, en my in een proces gewikkeld, dat my kan verderven.

WALBURG.

In een proces? met wien?

HOOGWOUD.

Daar, lees.

WALBURG, *lezende.*

„ Ik ben Charlottes voogd: uw zoon heeft haar
 „ met geweld aan my ontvoerd. Als gy weigert
 „ haar my over te leveren, dan neme ik my-
 „ ne toevlugt tot de wet, en gy zult myn recht
 „ en uwen beschuldiger leeren kennen in den per-
 „ soon van

HENDRIK VAN WILBERGEN.”

Ter zyde.

Van Wilbergen? Ach, nu is myne laatste twy-
 feling ook opgeklaard. Naauwelyks kan ik myne
 vreugd verbergen.

HOOGWOUD.

Wat pruttelt gy daar in stilte, in plaats van my

80 HET ONBEKENDE MEISJE,

te troosten? Niet waar, ik ben bedorven, elendig, als het tot een proces komt?

WALBURG.

Kent gy dien Van Wilbergen?

HOOGWOUD.

Wat doet dit ter zake? ik zal hem het meisje terstond overleveren.

WALBURG.

Zagt, zagt. Gy moet hem eerst hooren, en zyne rechten op Charlotte onderzoeken. Zyn dezen gegrond, dan is het altyd vroeg genoeg.

HOOGWOUD.

Gegrond of niet, ik wil in geen proces treden. Vrind, de lieve hemel beware my voor alle processen! het meisje moet voort.

WALBURG.

Niet te driftig. Ga in uwe kamer, en schryf dien Van Wilbergen een paar regels.

HOOGWOUD.

Daar komt de jonker met het meisje. Ik zal hen zodanig de metten lezen, dat het hen heugen zal.

WALBURG.

Ei, neen. Kom, en schryf.

HOOGWOUD.

Ik zeg het u, kolonel! komt het tot een proces... voor uwe rekening.

WALBURG.

Ook goed, ook goed. Kom maar meê.

D E R.

D E R D E T O O N E E L.

WILLEM, CHARLOTTE.

WILLEM.

Ik bezweer u, Charlotte, onderzoek myn gedrag niet; maar vergeef het my.

CHARLOTTE.

Dat is my, vrees ik, onmogelyk. Ik ben arm, baron! ik ben hulpeloos, en verlaten; maar myne ziel is boven het geluk verheven, en het aandenken aan zulk ecne hartgrievende belediging laat zich niet gemakkelyk daarin uitwischen.

WILLEM.

Ik bid u, Charlotte, hoor my!

CHARLOTTE.

My ten prooije te geven aan den laster van een' snodeaart! my ten doel te stellen aan zyne laaghartige bespotting, in tegenwoordigheid zyner verfoejelyke medestanders!... Ach, ik heb my met uwe liefde nooit geveid; maar, waarmede verdien ik uwen haat?

WILLEM.

Haat? ik verdien dat gy de slechtste gedachten omtrent my voed; en evenwel, beminnyke Charlotte! was myne liefde, toen ik u op het felst beledigde, onbegrensd.

CHARLOTTE.

Liefde? ontheilig dat woord niet. Ware liefde
F heeft

82 HET ONBEKENDE MEISJE,

heeft niet dan edele oogmerken, en onteert nooit het voorwerp harer tederheid. Maar ik ben u een offer schuldig; en, zo gevoelig ik ben voor beledigingen, even zo gevoelig ben ik voor uwe weldaden, welken uwe handelwyze niet uitdeigen, noch myne dankbaarheid beloonen kan.

WILLEM.

Beminnelyke, edelmoedige Charlotte! gy vermeerdert myne schaamte en myn berouw. Is het waar, dat gy befloten hebt my te verlaten?

CHARLOTTE.

Ja, onherroepelyk. In mynen elendigen toestand blyft my noch één vriend by; en, ontneemt de hemel my ook dezen, dan blyft my myne onschuld over, die my de nypendste armoede zal leeren verdragen.

WILLEM, *zich voor hare voeten werpende.*

Ha, dat is te veel. By zulke gevoelens zwichten hoogmoed en lage vooroordeelen. Zo veel deugd eischt eene opoffering. Aan uwe voeten gekniel zweer ik de schandelykste dwaling af, die myn geluk wederstreefde. Word myne gade, word bestiereresse van myn hart en van myn vermogen. Schenk my uwe hand, en laat dat geschenk myne getukzaligheid voor eeuwig bevestigen!

CHARLOTTE.

Neen; nooit. Zo waardig my myne eer is, zo dierbaar is my de uwe. Offchoon ik onschuldig de

de rust uwer familie gestoord heb, moet zy echter nooit over uwe keuze schaamrood worden.

V I E R D E T O O N E E L.

WILLEM, CAROLINA, CHARLOTTE.

CAROLINA, *schimpend*.

Ik kom u, wegens uw eerelyk gedrag, geluk wenschen! Schaam u, broeder! De voogd van Charlotte is hier, en sprak gaarne een paar woorden met u.

WILLEM.

Haar voogd? Van Wilbergen! hy leeft dus noch? dank zy den hemel! wat vreugd, hy komt ter rechter tyd.

CAROLINA.

Misfchien, broeder! zult gy zo niet spreken als gy hem gehoord hebt. Zeg my, lieve Charlotte! moet ik u verliezen, of is die man een bedrieger? zyn zyne beschuldigingen zo valsch als de brief was?

CHARLOTTE.

Hy heeft geen gegrond recht op my. Bedrog, het schandelykst bedrog; zo waar als ik uw medelyden waardig ben! uw broeder zal u thans alles, alle myne ongelukken ontdekken.

WILLEM.

Deze gewaande voogd is een schurk. Zy heeft

84 HET ONBEKENDE MEISJE,

hare goede opvoeding niet aan de deugd, maar aan de schelmeryen van dien booswicht te danken. Gy zult verbaasd staan.

CHARLOTTE.

Daar is hy!

V T F D E T O O N E E L.

WILLEM, CAROLINA, CHARLOTTE, HOOG-
WOUD, WALBURG, DE KAPITEIN, VAN
WILBERGEN.

WALBURG.

Als dit het meisje is dat gy te rug eischt, zo bewys ons wat recht gy daartoe hebt, en men zal haar u niet onthouden.

VAN WILBERGEN.

Ja, zy is 't; en deze is haar roover.

WILLEM.

Roover!

VAN WILBERGEN.

Ja, roover! met geweld, in de middernacht...

WILLEM.

Verder... Ik zal u rustig aanhooren.

VAN WILBERGEN.

En my voldoening geven, denk ik. Myne heeren, ik eisch myne minderjarige oogenblikkelyk te rug.

WAL-

WALBURG.

Toon eerst wat recht gy op haar hebt.

VAN WILBERGEN.

Ik ben haar voogd, en daar staat haar roover; bewyzen genoeg. Wilt gy 'er meer, dan zal ik ze u voor het gerecht geven.

HOOGWOOD, *tegen Walburg.*

Om al het waerelds goed, geen proces. Laat hy ze maar meê nemen.

WALBURG.

Geduld, myn vriend, geduld! Charlotte, kent gy dien man?

CHARLOTTE.

Helaas, maar al te wél!

WALBURG.

Op wat wyze zyt gy haar voogd geworden?

VAN WILBERGEN.

Door den wil van hare moeder, die op haar sterfbed my haar toevertrouwde. Ik heb haar, als myn eigen kind, bemind, en als een vader voor hare opvoeding gezorgd. Nu drie maanden geleden, breekt die jongman midden in de nacht myn huis in, brengt my eene doodelyke wonde toe, roofst Charlotte, en vlugt met zyn' buit. Ik heb tot heden morgen vruchteloos naar haar gezocht. Nu heb ik haar gevonden en eisch haar te rug. Laat men haar, zonder tegenkantingen volgen, dan ben ik te vreden; zo niet, dan zal ik onderzoeken, hoe de wet roovers en moordenaars straft.

86 HET ONBEKENDE MEISJE,

HOOGWOUD, *tegen Willem.*

Een schoone trek ! Jouw onbeschaamde vlegel !

CHARLOTTE.

Hy bedriegt u, mynheer ! uw zoon...

WILLEM.

Wees gerust. — Gy houd dus staande dat ik dit meisje met geweld heb geroofd ?

VAN WILBERGEN.

Ja, en ik eisch voldoening.

WILLEM, *zyn' degen trekkende.*

Neem die van myne hand aan, schaamtelooze bedrieger !

HOOGWOUD.

Zyt gy razend ?

WALBURG.

Houd op ! Voeg geen geweld by belediging. Wy moeten Charlotte te rug geven.

HOOGWOUD.

Ja, ja, te rug geven, te rug geven.

CHARLOTTE.

Wees barmhartig. Lever my niet in de handen van den snoodsten aller menschen. Hoor my eerst, en wanneer ik geen waarheid spreek, ontzeg my dan voor eeuwig uw medelyden. In den ouderdom van twaalf jaren kocht deze snoodaart, tot het schandelykst oogmerk, my van een laaghartig wyf. Duizendmaal heeft hy zelf my dit verzekerd; duizendmaal heeft hy op dien gevloekten koop zyn recht gegrond. Hy kwelde my jaren achter een,

tot-

totdat hy, eindelyk, mynen tegenstand moede wierd. Hy nam, op zekeren avond, vaste maatregelen. Niets kon my baten, toen, op myn' jammerkreet, uw edelmoedige zoon de deur instof, my uit de klauwen van dat wangedrocht rukte, en van het grootste ongeluk bevrydde, dat de deugd immer kan vreezen.

VAN WILBERGEN.

Een fraaije roman! voortreffelyk uitgedacht! de vrouw, waarvan zy spreekt, was hare minne, aan wie ik zelf haar had toevertrouwd.

CHARLOTTE.

Gy liegt het, schelm! zy vond my voor hare deur, en voedde my tot myn twaalfde jaar, toen zy my aan u verkocht. Laat die vrouw, zo zy noch leeft, hier komen, en ondervind dan...

VAN WILBERGEN.

Louter logens en verdichtfelen, waarin zy het met het jonge heertje eens is geworden, om zich aan myne voogdye te onttrekken. Met één woord: ik eisch myne minderjarige te rug; en, weigert gy my haar, dan... alle ramp voor uwe rekening.

HOOGWOUD, *ftil, tegen Walburg.*

Te rug geven, te rug geven.

WALBURG.

Men moet vooral die vrouw hooren, waarvan gesproken word.

88 HET ONBEKENDE MEISJE,

VAN WILBERGEN.

Voor het gerecht, hier niet; en daar zien wy elkander weêr.

Hy vertrekt.

L A A T S T E T O O N E E L.

CAROLINA, CHARLOTTE, HOOGWOUD,
WALBURG, DE KAPITEIN, WILLEM.

WALBURG.

W een niet. Vrees niet. Wy allen zyn van uwe onschuld overtuigd en tot uwe bescherming gereed.

WILLEM.

Dat betaamt my, en haar tevens de eenige voldoening te geven, waartoe ik in staat ben.

HOOGWOUD.

Welk eene voldoening?

WILLEM.

Die hangt van u af. Vergun my dat ik myne eer herfelle en gelukkig worde... door my met Charlotte te verbinden.

CAROLINA.

Nu erken ik myn' broeder weder. Ja, Charlotte! wees gy myne zuster. Vader zegt zeker, ja.

HOOGWOUD.

Met uw welnemen, vader zegt, neen. Trouwen, zonder van geboorte te zyn, zonder midde-
len,

len, en ik bovendien mischien ingewikkeld in een kostbaar proces, dat my geheel kan ten onderbrengen... Juffertje! als gy de waarheid gezegd hebt, dan zal ik voor u zorgen; maar aan een huwelyk met myn' zoon moet gy niet denken.

CHARLOTTE.

Gy hebt niets van my te vreezen. Ik weet wat ik aan uwen staat verschuldigd ben.

HOOGWOD.

Dat is wel gezegd.

CAROLINA.

Echter verdiende zy beter beloond te worden. Niet waar, mynheer kolonel?

WALBURG.

Uw' broeders aanbod, Charlottes weigering, is edelmoedig; maar uw' vaders gevoelen is verstandig.

WILLEM.

Hoe, mynheer kolonel!

DE KAPITEIN.

Mynheer baron, weêrstreef het geluk dezer edele zielen niet; en vergun my u een voorstel te doen. Wanneer men geld en goed genoeg heeft, hoe weinig is dan de vermeerdering van hetzelfde by het bezit van eene geliefde gade! Laat my door Carolina alléén gelukkig zyn, en schenk haar uitzet aan dit deugdzaam meisje. Gy geeft my gewis uwe toestemming, oom?

90 HET ONBEKENDE MEISJE,

CAROLINA.

Deze edele belangloosheid trest my. Nooit was ik het zo volkomen met u eens.

CHARLOTTE, *tegen den kapitein.*

Ik gevoel de waardy uwer goedheid ; maar ik kan, ik mag ze niet aannemen.

Tegen Willem.

Neen, myn weldoener zal, ter belooning zyner tederheid, niet behoeven te blozen en nabrouw te gevoelen.

WALBURG.

Edel, goed meisje!.. Wees thans overtuigd, Willem, dat gy my miskend hebt. Ik bid u, oude vriend Hoogwoud! dit huwelyk toe te staan, en ik verzeker u Charlotte, ten aanzien des geluks, de ketze uws zoons waardig te maken.

HOOGWOUD.

Dat is zeer edelmoedig; maar, hare geboorte...

CHARLOTTE.

Neen, neen.

WALBURG.

Hare geboorte?... Ach, Charlotte!... Willem, gy hebt my meer dan eens beschuldigd, dat ik met al te veel deelneming de belangen van dit meisje ter harte nam. Gy hebt u niet vergist. 't Is met de tederste deelneming, de deelneming van eenen vader... Myne dochter! myne dierbare dochter!

CHARLOTTE.

Ik ?

ALLEN.

Is het mogelyk?

WALBURG.

Vergeef het my, dat ik, om uw hart te toetsen,
u deed lyden.

CHARLOTTE.

Gy, myn vader?

HOOGWOUD.

Ongelovelyk!

WALBURG.

Hoort my, myne vrienden! die laaghartige vrouw,
waarvan Charlotte sprak, was hare min. Toen
het ongelukkig tweegevecht my noodzaakte myn
vaderland te verlaten, vertrouwde ik haar myn kind
met eene aanzienelyke fomme gelds en eenige ju-
weelen van groote waarde. Na verloop van eenige
jaren schreef zy my dat Charlotte overleden was,
en zyzelve onttrok zich, onder eenen verdichten
naam, aan de nasporingen van myne vrienden.

CHARLOTTE.

En door welk een gelukkig toeval..?

WALBURG.

Dezen namiddag wierd ik door een' brief van
eene onbekende hand op het dringendst gebeden,
den besteller van denzelfen te volgen. Ik vond
eene vrouw, dit met de dood en met felle wroe-
gingen worstelde: het was de boosaartige zelve:
zy heeft my alles, zy heeft my Van Wilbergens
en hare eigen schelmstukken geopenbaard.

CHAR-

92 HET ONBEKENDE MEISJE,

CHARLOTTE.

o Voorzienigheid!

WALBURG.

Ja, de Voorzienigheid—alléén kon u weder in de armen van uwen vader voeren; en u, in de verzoeking zo deugdzaam, en in den tegenspoed zo standvastig te vinden, is ware gelukzaligheid.

CHARLOTTE.

Mijn vader! dat woord—alléén doet my den tegenspoed van geheel myn leven vergeten. Hoe kan ik myne blydschap uitdrukken!... ook vind ik een' neef.

DE KAPITEIN.

Wees myne geliefde zuster!

CHARLOTTE.

En gy, myn grootmoedige redder, die zich tot my verlaagde...

WILLEM.

Charlotte, verhef my tot u, en schenk my uwe hand.

WALBURG.

Neem haar, myn zoon, en bescherm eene deugd, die den toets heeft doorgestaan.

WILLEM.

Ik zal myn geheele leven besteden om uwe tederheid en goedheid te verdienen.

CAROLINA.

Liefste Charlotte, deze verbindtenis is myne eere en myn' broeders geluk.

HOOGWOUD.

Dank zy den hemel! nu heb ik geen proces te vreezen. Wees my hartelyk welkom, myne dochter!

CHARLOTTE.

Myne vrindin! myne zuster! van u hangt het af ons geluk volkomen te maken. Beloon de standvastigheid van myn' broeder.

CAROLINA.

Omdat ik daardoor een noch sterker recht op uwe vriendschap verkryg. Daar is myne hand, kapitein! ras! geef my geen tyd om my te bedenken: 't konde my anders berouwen.

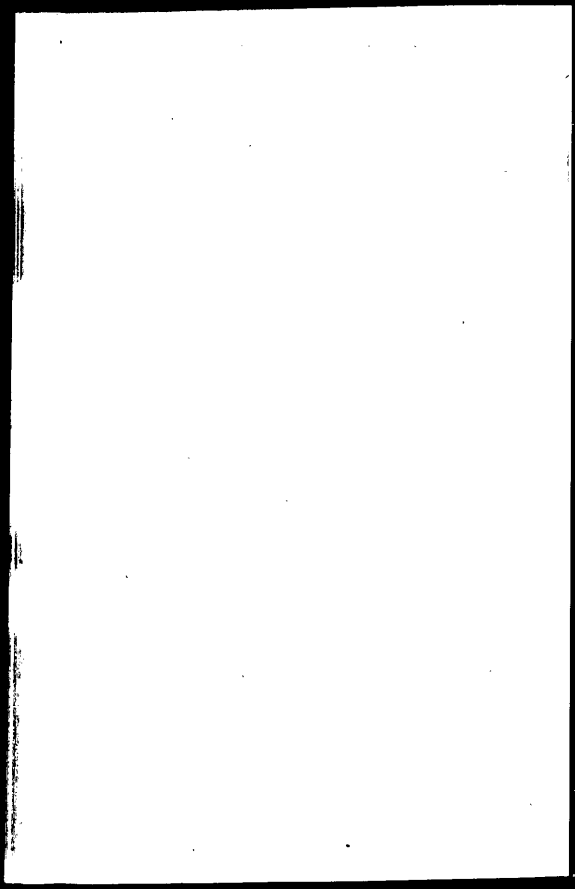
WALBURG.

ô Myne kinderen! laat uw vergenoegen duurzaam zyn, en ik ben de gelukkigste van alle vaders.

WILLEM.

Myne dierbare Charlotte! gy hebt my overtuigd, dat voorbeelden en heerschende zeden geen ondeugd rechtvaardigen en dat men het zoet der liefde vruchteloos in het verleiden der onschuld zoekt.

E I N D E.

By den boekhandelaar Uylenbroek, te Amsteldam, in
de Nes, zyn de volgende tooneelstukken gedrukt en
te bekomen.

H. Asfchenbergh, De deugdzaame Zoon, tooneelspel	f	8	-
A. L. Barbaz, Philoctetes, treurspel		3	-
————— De Nieuwsgierige, blyspel		8	-
W. Bilderdijk, Edipus, treurspel, en brief over den- zelven		1	4
————— De dood van Edipus, treurspel	I	-	-
————— Deukalion en Pyrrha, tooneelstuk		15	-
W. Bingley, Het zestienjarig Meisje, blyspel		6	-
I. de Clercq, H. Z. Meriones, koning van Krete, treurspel		8	-
————— Eduard en Eleonora, treurspel		8	-
————— Saint Valori, tooneelspel		8	-
M. A. de Clercq, Montrose en Amelia, tooneelspel		8	-
————— Vanglenne, of de Karaktertoets, tooneelspel		10	-
————— Het Gevaarelyke der Afwezigheid, tooneelspel.		8	-
J. G. Doornik, De graaf van Sternfeld, tooneelspel		8	-
A. A. Gaignan de l'Ami, Elize, treurspel		6	-
G. J. Hammius, Eulalia Meinau, tooneelspel		12	-
O. C. F. Hoffham, Al stond 'er de galg op! blyspel		18	-
————— De Broek, voorspel		6	-
J. Houman, Thz. Irene, treurspel		6	-
————— Montrose en Amelia, tooneelspel		8	-
————— De Indianen in Engeland, blyspel		12	-
J. Hugli, Willem Tell, treurspel		8	-
W. Imme, Delia en Adelaïde, tooneelspel		8	-
————— De Weldadige, tooneelspel		6	-
————— De Verstandige Echtgenoot, tooneelspel		8	-
————— De Jonge Walburg, of de gevolgen van het sentimenteele, tooneelspel.		10	-
————— De edelmoedige Zoon, tooneelspel		6	-
P. J. Kasteleijn, De Marquis de Bouillé, heldenspel		6	-
————— De Jufferlijke Kamerdienaar, blyspel		6	-
————— Elfride, treurspel, <i>pl.</i>		12	-
————— Codrus, treurspel		8	-
L. J. Lamaïson, Clementine en Desormes, too- neelspel		8	-
J. Nomsz, De Graaf van Warwick, treurspel.		7	-
————— Bajazeth, treurspel		7	-
————— De Cid, treurspel		7	-
————— Athalia, treurspel		7	-
————— Amelia, treurspel		7	-
————— Soliman de tweede, blyspel		8	-
————— Cora, treurspel, <i>pl.</i>		12	-
————— Coralli, treurspel, <i>pl.</i>		12	-

J. Lutkeman, Codrus, treurspel	f - : 3 : -
———— Canut, treurspel	- - : 3 : -
P. F. Lynslager, Zoé, tooneelfpel	- - : 3 : -
H. Ogelwight, Jun. Men doet wat men kan, niet wat men wil, blyspel	- - : 6 : -
———— De Verbeterde Dwaas, blyspel	- - : 6 : -
———— Waldheim, tooneelfpel	- - : 12 : -
———— De Vrindenraad, tooneelfpel	- - : 12 : -
———— Louise en Volfan, tooneelfpel	- - : 3 : -
P. Pypers, Merival, of de gevolgen der wraak- zucht, tooneelfpel	- - : 10 : -
———— De Graaf van Comminge, of de onge- lukkige gelieven, tooneelfpel	- - : 12 : -
———— Lausus en Lydia, treurspel, <i>pl.</i>	- - : 12 : -
B. Ruloffs, Willem Tell, treurspel, <i>pouri.</i>	- - : 12 : -
———— Fredrik van der Trenck, tooneelfpel	- - : 3 : -
J. Starrenburg, Apollo in Dordrecht, en De Zang- berg, twee divertisfementen	- - : 6 : -
F. van Steenwyk, Leonidas, treurspel	- - : 8 : -
P. J. Uylenbroek, Meropé, treurspel, <i>pl.</i>	- - : 12 : -
N. S. v. Winter, Menzikoff, treurspel	- - : 8 : -
L. W. ———— Louise d'Arlac, treurspel	- - : 3 : -
———— Sebille van Anjou, treurspel	- - : 3 : -
———— Gelonide, treurspel	- - : 3 : -
Non datur ad musas, &c. Esther, treurspel	- - : 7 : -
Vlijt doet vorderen, De Gewaende Philosoph, bl.	- - : 6 : -
De Burgemeester, tooneelfpel.	- - : 12 : -
De doortrapten, blyspel	- - : 3 : -
Wie is zy? of het onbekende Meisje, blyspel	- - : 3 : -

Van meest allen zyn eenigen voor de liefhebbers op groot papier te bekomen. Verscheiden nieuwen zyn ter persse.

Veertig Kunstprinten voor onderscheiden tooneelfpellen.
Algemeene kunsttitels voor allerlei dichtwerken, in
4to. en in 8vo.

L

